

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET DUBBELLEVEN VAN JOSEPH BARRELL

Fr. 2. —

Raffles werd nauwkeurig opgenomen....

No. 1316.

6 Juni 1939

NIEUWE SERIE

Het dubbelleven van Joseph Barrell

6 Juni 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE FAMILIE BARRELL.

Graaf Arbroath legde met een gemelijk gebaar de invitatiekaart neer, naast zijn bord, en zeide toen zuchtend tot zijn gast, Lord William Aberdeen, die tegenover hem gezeten was:

— Er zal wel niet veel meer aan te doen zijn — wij zullen door den zuren appel moeten heenbijten! Maar ik kan u zeggen, mylord, dat de tijden wel zeer veranderd zijn! Het denkbeeld dat een Arbroath op bezoek zou gaan bij een Barrell zou zelfs mijn vader nog koude rillingen bezorgd hebben.

— Barrell is immers uw naaste buurman? vroeg Lord Aberdeen, zijn gastheer met zijn heldere, grijze oogen aanziende, en met zijn krachtige, blanke vingers wat broodkruim tot een balletje rollend.

— Zij wonen op geen kwartier rijdens per auto hier vandaan! antwoordde Graaf Irwin Arbroath norsch. Zij zijn afschuwelijk rijk. Ik meen te weten, dat velen hier in den omtrek nog een poging hebben gedaan, te verhoeden dat het oude, mooie kasteel van Crail in handen kwam van dien — van dien parvenu! Het spijt me dat ik het zeggen moet, mylord, maar dat is hij! En de hemel hoort mij, dat het geen jaloezie is, die mij zoo doet spreken, en hem dien naam geven, al staat het met mijn eigen geldmiddelen belabberd! Trouwens, de heele streek hier gaat achteruit. Het is bijna onmogelijk zulke groote

gebieden als de onze te exploiteeren zonder er ontzaglijke kapitalen in te steken — en die ontbreken ons. Nu, gij weet dat evengoed als ik. En ik waardeer het, mylord, dat gij de eenzaamheid van een ouden, nurkschen man als ik ben wat hebt willen opvroolijken, gij en uw secretaris, mijnheer Brand.

— Maar ik vermaak mij uitstekend, wierp Lord Aberdeen tegen. De streek is verrukkelijk mooi, gij staat mij toe op uw uitgestrekt landgoed te jagen, het weder houdt zich prachtig, de zomer schijnt maar geen afscheid te willen nemen, ik had wat rust noodig, en ik kan die genieten in een van de fraaiste kasteelen die Schotland telt — wat zou ik meer kunnen verlangen?

Zijn gastheer keek hem een oogenblik aan met zijn nog doordringende blauwe oogen, en zeide toen zuchtend, en met een melancholiek lachje:

— Gij zijt nog van den ouden stempel al zijt gij nog niet zoo oud, en weet aardige dingen te zeggen! Het zal leeg zijn hier, als gij weer weg zijt!

— Maar gij hebt uw zoon, gij hebt Gerald toch?

— Jawel, het mocht wat! zeide de oude heer schamper, zijn lorgnet rechtzettend op zijn aristocratischen, licht gekromden, sterken neus. Mijnheer mijn zoon zwerft bijna den geheelen

dag buitenshuis! En wil ik u eens zeggen, waar hij zwerft? Ik geef het u in tien en te raden! In de buurt van „Kingsbarns Hall”.

Lord Aberdeen glimlachte. Kingsbarns Hall was het kasteel hetwelk nog pas een half jaar geleden door mijnheer Joseph Barrell was gekocht, geheel gerestaureerd, voorzien van de rijkste meubelen, kortom, geheel vernieuwd.

En mijnheer Barrell had vrouw en dochter. Hij had de dochter een paar malen gezien en vond haar, wat het uiterlijk betreft, allerliefst. Was het dan zulk een wonder, dat de jonge Arbroath dien indruk ook had gekregen?

Hij legde heel even zijn witte, sterke hand op den arm van zijn gastheer en zeide vergoelijkend:

— Wij zullen er ons in moeten schikken, mijn waarde graaf, dat de tijden aanmerkelijk veranderd zijn. Ik begrijp natuurlijk zeer wel waarop gij doelt. Kingsbarns Hall heeft een bijzonder groote attractie die luistert naar den naam van Ann Barrell! En waar zich zulk een magneet bevindt.....

Graaf Arbroath sloeg zoo kwaad met zijn vuist op de tafel, dat het fijne, chineesche theekopje naast zijn bord ervan begon te rinkel en, en barstte uit:

— Dat is juist wat mij zoo onaangenaam is! Wat drommel, kan de jongen nergens anders zijn blikken laten vallen? Zijn er geen jonge meisjes meer in onze kringen, aantrekkelijk, van het oudste geslacht, en daarenboven soms rijk ook? Waarom moet hij zijn ouders verdriet doen met plannen tot zulk een afschuwelijke *mésalliance*? Ik heb heel veel lust om die invitatie eenvoudig te verscheuren. Hoe durft men zoo onbeschaamd zijn een buurman uit te noodigen, die toch vrij duidelijk heeft laten doorschemeren, dat hij op een nadere kennis-making volstrekt niet is gesteld!

— Het zou mij persoonlijk leed doen als gij de uitnoodiging niet zoudt aannemen graaf! zeide Lord Aberdeen glimlachend. Want ik zou niets liever willen, dan u vergezellen. Reeds lang was ik begeerig, Kingsbarns Hall eens te gaan bezichtigen. Ik weet dat het tot een van de oudste kasteelen van Scotland behoort, en dat het een merkwaardig goed geconserveerd staaltje is van de bouwkunst onzer architecten omstreeks het midden van de zestiende eeuw, die evengoed een woonhuis als een versterkt kasteel konden bouwen, en hier hebben wij zelfs een combinatie van die twee, zoo fraai als er honderden mijlen in den omtrek geen tweede wordt gevonden. Waarlijk, het spijt mij.

De oude graaf keek zijn gast een oogenblik met een ongelukkig, verongelijkt gezicht aan, toen begon hij zachtjes te lachen, en zeide:

— Nu, dan zal het er ook wel van komen.

Het is wonderlijk, en ik weet niet waar het aan ligt, maar men kan u bezwaarlijk een verzoek weigeren. Ik hoop echter niet dat die Barrells uit mijn bezoek afleiden, dat ik toenadering zoek!

— Gij kunt het bezoek bekorten! stelde zijn gast voor. Maar sta mij dan toe, mij daar zoo aangenaam te maken, dat men mij toestaat het geheele huis te bezichtigen! riep Lord Aberdeen lachend uit. Gij weet hoe verzot ik ben op oudheden, en vooral op oude huizen.

— Gij kunt natuurlijk doen wat gij wilt! hernam Graaf Arbroath een beetje kortaf. Maar onmiddellijk had hij er spijt van, want hij stond op, kwam naast zijnen gast staan, en zeide toen, met de hand op diens schouder:

— Misschien behoor ik niet meer in dezen tijd! Misschien ben ik afschuwelijk ouderwetsch! Maar ik kan nu eenmaal niet meegaan met de hedendaagsche stroomingen; ik kan het niet goedkeuren, dat een edelman zich *encanaïleert* met de dochter van een — ja, wat is hij eigenlijk, die Barrell?

— Ik geloof dat hij katoenhandelaar is of was, en ik vind het een heel fatsoenlijk beroep! zeide Lord Aberdeen langs zijn neus.

— Dat mag het zijn, maar daarbij wordt men geen multimillionnair — als men Barrell is, want tusschen ons gezegd en gezwegen, ik houd den man voor een domkop. Ik heb mij laten zeggen dat hij stom gelukkig heeft gespeculeerd en dan moeten er ook nog andere omstandigheden zijn, die ik niet ken, maar die hem tot een der rijkste mannen hier uit de streek hebben gemaakt. En als ik dat laatste zoo zeg, dan doe ik hem te veel eer, want hij is niet eens een Schot! Hij is maar een doodeenvoudige, simpele Londenaar!

Graaf Arbroath had zooveel minachting gelegd in deze laatste woorden, dat Lord Aberdeen even moest lachen, maar reeds ging zijn gastheer alweer voort:

— Misschien doe ik verkeerd, niet mee te huilen met de wolven in het bosch, maar ik kan er niets aan doen, ik gevoel bitter weinig voor die democratische neigingen van dezen tijd! Ieder het zijne, ieder in zijn stand — dat is mijn leuze! En ik hoop van ganscher harte, dat die dwaas van een Gerald zich nog eens zal bedenken, voor hij tot onherroepelijke dwaasheden overgaat! Die jongen is ook al aangestoken door het modernisme. Wat zei hij toch laatst weer aan tafel? Ah ja, nu herinner ik het mij! Hij zei, dat een winkelmeisje precies evenveel recht op geluk heeft en op levensvreugde als een groothertogin! Nu vraag ik u waar het heen moet met deze wereld, als onze jongelui zulke meeningen verkondigen, in het openbaar, terwijl ze hun eitje peuzelen! En

neem nu uw geweer, dan zullen we nog eens zien of die fazanten van gisteren, die wij gemist hebben, nog op dezelfde plek zitten. Wij hebben dan nog ruimschoots den tijd voor het *vervloekte* bezoek aan dien *verdoemden* Barrell!

Lord Aberdeen zag wel dat zijn gastheer op dat oogenblik werkelijk kwaad was, maar hij wist dat het niet zoo heel lang zou duren. Graaf Arbroath was een aristocraat in hart en nieren met inderdaad zeer ouderwetsche opvattingen, die in dezen tijd van nivelleering en egaliseering onmogelijk lang stand zouden kunnen houden, maar hij had een goed hart, hij hield werkelijk veel van zijn eenigen zoon, en als de jongen werkelijk ernstige plannen had, dan zou hij ze zeker wel niet tegenwerken.

Hij was de kamer al uit, een helder, zonnig vertrek gelijkvloers, dat met drie zeer hooge en groote raamdeuren uitkwam op het grasveld voor het mooie, maar niet al te groote heerenhuis, en floot de beide Iersche setters, die als dol in dun kennel rondsprongen, wel begrijpend waar het om te doen was.

Lord Aberdeen had zich intusschen over de breede, eikenhouten trap naar de eerste verdieping begeven, en was daar een kamer binnengetreden, voorzien van een groot, breed balkon waar, aan een ouderwetsche schrijftafel, dicht bij een der ramen, een jongeman zat te schrijven, die nog eenige woorden haastig op het papier bracht, toen omzag en opstond, om den ander tegemoet te gaan.

Het was Charles Brand, de trouwe vriend van John Raffles, die voor korten tijd zijn ware gedaante had prijsgegeven voor die van Lord William Aberdeen, den bekenden, Londenschen philanthroop, en die zijn tegenwoordigen gastheer had leeren kennen op de Windsor Club, waarvan hij Vice-Voorzitter was.

Brand stelde eveneens veel belang in allerlei oudheden en hij was nu bezig, uit een der oudste reeds vele eeuwen in de familie Arbroath zijnde archieven iets over te schrijven voor een verhandeling, die hij over de oudste kasteelen van het zuid-oosten van Schotland wilde schrijven.

— Laat nu het werk maar wat rusten, Brand, neem je geweer, trek je waterlaarzen aan, en ga wat mee jagen.

— Heel graag — vanmiddag kan ik verder gaan!

— Zeg dan liever vanavond, want vanmiddag zullen wij zeer waarschijnlijk een bezoek brengen aan Kingsbarns Hall.

— Bij de Barrells? vroeg Brand verrast. Dus is het je toch gelukt?

— Er is mij niets gelukt! Ik alleen zou er zeker niet zoo gemakkelijk gekomen zijn, maar onze gastheer is uitgenoodigd — en ik geloof

dat hij geheime redenen heeft, waarvoor hij niet graag uitkomt, die hem haast dwingen, ditmaal die invitatie maar aan te nemen. Volgens geruchten staat Arbroath er niet zoo heel goed voor. Zijn landgoed moet al zwaar verhypothekeerd zijn — men zou hem zelfs reeds kunnen „aanpakken” zooals de afschuwelijke term luidt, en Barrell schijnt het in de hand te hebben, wanneer dat geschieden zal! Bedenk wel — ik ben de zegsman niet, maar men praat er over in Kingsbarns en in Crail. Hoe het dan ook zij — wij zullen er vanmiddag heengaan!

— Dat zal vooral zijn zoon genoeg doen! zeide Brand met een lachje.

— Ik begrijp wat je bedoelt Brand, maar die jongeman zal waarschijnlijk doen wat hem zelf bevalt, en het zal hem wel heel weinig kunnen schelen, hoe de verstandhouding tusschen de Barrell sen zijn eigen vader is! Ik ben zelf er, geloof ik, veel verheugder om! Het is altijd mijn verlangen geweest, dat huis eens goed te bestudeeren! Weet je dat de sage luidt, dat het spookt in een deel van dat oude huis?

— Ja, dat heb ik op het marktplein van Crail nog dezer dagen hooren verzekeren! zeide Brand lachend.

Onder het spreken hadden de beide trouwe vrienden haastig hun jachtkleeren aangeschoten en nu grepen zij hunne geweren, slingerden hun weitasschen om, namen hun zitstokken onder den arm en voegden zich bij graaf Arbroath, die reeds in het midden van de heerlijk beschaduwde oprijlaan stond te wachten, ongeduldig om aan het werk te gaan.

De fazanten werden inderdaad aangetroffen op de plek, waar zij behoorden te zijn, volgens hun wettigen eigenaar; graaf Arbroath keerde dus tamelijk opgewekt huiswaarts, maar zijn gelaat betrok weer, toen het naar twee uur liep en hij zich gereed moest maken voor het bezoek aan de nieuwe bureu, wie hij tot dusverre steeds niet-thuis had gegeven, toen zij het gebruikelijke bezoek wilden komen afsteken.

Om kwart voor drieën verscheen Sabine in de vestibule, terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte. Zij was, ondanks haar twee en vijftig jaren, een nog knappe, rijzige vrouw, die nog iederen morgen haar ritje te paard deed, die dapper golf speelde en zelfs nog bedreven was in het tennisspel. En bijna tegelijkertijd kwamen nu de drie heeren opdagen, zoodat het kleine gezelschap voltallig was.

Voor het hek stond het met twee paarden bespannen rijtuig reeds te wachten. Want graaf Arbroath had weliswaar een auto, omdat het nu eenmaal niet anders ging, maar hij had een afschuw van dat voorwerp, en verklaarde aan wie het hooren wilde, dat hij het maar niet kon afleeren, voor hij instapte altijd eerst naar

de paarden te zoeken, die er niet waren en er ook nooit zouden komen. Een rijtuig dat liep zonder getrokken te worden door twee glanzende Hackneys of Sandelhouts was voor hem even onzinnig als een klok die zou kunnen lopen zonder uurwerk. En soms vroeg hij schamper, of men zich wel eens een kip voorstelde die rondwandelde zonder kop of zonder pooten.

De auto werd dan ook alleen maar gebruikt voor zeer lange afstanden, en graaf Arbroath zou liever nooit meer een voet buitenshuis hebben gezet, dan eigenhandig het stuurwiel aan te raken. Dat deed de oude Tomkins, die tevens koetsier was, of Gerald, of Sabine — of tenslotte de eerste de beste vriend, die toevallig aanwezig was — maar de eigenaar zelf deed het nooit!

Tomkins liet dadelijk op zijn hoogen bok gezeten, een klappend geluid met de tong hooren, de fraaie paarden trokken aan, en de wagen rolde over den breeden grintweg, geurig van allerlei late zomerbloemen en gewassen. Van het geel van den herfst viel nog maar zeer weinig te bespeuren, ofschoon men reeds ver in September was.

En men was nog geen kwartier onderweg of reeds staken in de verte de vier hoektorens op van Kingsbarns Hall.

Het slot is gelegen ongeveer halverwege tusschen Kingsbarn en Crail, twee kleine plaatsjes aan de oost-kust van Schotland, en van elkander gescheiden door een vooruit-springend deel van de kust, welks uiterste punt Kaap Fife Ness is geheeten.

Het is een heel mooi stukje van Schotland, romantisch, zonder bepaald woest te zijn, en naar de zee toe neemt het aantal huizen steeds af, tot men niets meer vindt dan de hooge, rotsachtige heuvelen, waar alleen maar in de lente een paar koeienjongens hun vee weiden.

Steeds hoger klom de weg, maar de sterke paarden trokken dapper voort, in onverminderde vaart, de zweep klapte vroolijk in de kristalheldere, zuivere najaarslucht, en voor het eerst sedert langen tijd en dan nog maar heel kort voelde Raffles als een zalige bedwelming even die rust en die tevredenheid over zich komen waarnaar hij zijn geheele leven lang zoo vurig gehaakt had. Hij leunde achterover in het rijtuig, en sloot even de oogen, om dat heerlijk gevoel van rust, van kalmte zoolang mogelijk vast te houden.

Maar daar klonk alweer de luide, een weinig krassende stem van graaf Arbroath aan zijn oor, die hoofdschuddend hoorde:

— Het verwondert me dat de kerel het geheele huis niet heeft laten vergulden! Dat noemt men nu restauratie. Kijk die nieuwe balkons met hun tierelantijntjes, dat heele nieuwe stuk, dat hij aan de bezitting heeft laten vastbouwen en dat

er uitziet als een leelijk gezwel! En voor de zooveelste maal vraag ik mij af, waar de kerel al het geld vandaan heeft gehaald om dat te bekostigen!

Raffles gaf geen antwoord. Maar zijn gastheer had gelijk. Afschuwelijk stak het nieuwe gedeelte, naar welks nut men vruchteloos zocht, tegen het oude, bemoste gesteente van het hoofdgebouw af. De bezitting lag nu bijna geheel ongedekt voor hen, en de lustig dravende paarden zouden ze binnen enkele minuten bereikt hebben. Het kasteel was gebouwd in den echten Tudor-stijl met zware ronde hoektorens, bekroond met een spits leiendak, en men kon zelfs de overblijfselen nog zien van de ophaalbrug en van een kleine uitvalspoort, die, de een zoowel als de ander, door den laatsten eigenaar, die blijkbaar geen gevoel had voor oudheden, waren opgedoekt. Zoo was dan ook het grootste gedeelte van de gracht verdwenen, die destijds rondom de geheele bezitting had heengelopen, tot een breedte van zes meter en een diepte van meer dan vier. Nu stond in een gedeelte van die gracht water, omdat het langen tijd achtereen geregend had, een paar weken tevoren, en de vroege sneeuw weer gesmolten was, die op de hooge bergtoppen rondom had gelegen. Dat water echter werd thans langs een heel prozaïschen weg afgevoerd, namelijk door een gewone waterleidingsbuis, tot aan het kleine riviertje, nauwelijks eenige tientallen kilometers lang, dat zich dwars over het schiereiland tusschen Crail en Kingsbarns naar zee kronkelt.

Het bleek dat de Barrells de gasten reeds verwachtten, want de geheele familie stond als soldaten in het gelid boven op het terras van drie treden, dat naar de monumentale voordeur leidde, juist in het midden van den voorgevel aangebracht.

Daar stond mijnheer Barrell, een groot en zwaarlijvig man, met een breed doggengezicht, dat Brand al dadelijk tegenzin inboezemde. Zijn kleine grijze oogen, nogal dicht bij elkaar staande, gingen bijna geheel schuil achter het vet van zijn wangen, zijn voorhoofd was laag en bol, zijn neus was klein, rond, en glom als een klein tomaatje tusschen het dikke wangvleesch.

Een bijna ongelooflijk contrast met den nieuwen kasteel-eigenaar leverde zijn vrouw op, een mager, schriel menschje, klein en met een droevigen trek op het gelaat alsof er geen minuut van den dag voorbij ging zonder dat haar het grootste onrecht werd aangedaan.

Misschien was mevrouw Marjam Barrell vroeger mooi geweest, waarop haar groote, melancholieke oogen ook nu nog wezen, maar thans was daarvan weinig meer te bespeuren. En men kon het zich bijna niet voorstellen

dat het blonde, frissche kind, dat tusschen hen beiden in stond, de vrucht was van hun beider liefde. Zij geleek noch op haren vader, noch op hare moeder, of althans had zij van de laatste niets meer dan de prachtige, groote oogen, die echter allesbehalve melancholiek keken, maar die glansden van levenslust en gezondheid.

Mijnheer droeg een Nankingspak van een onbestemde kleur, die nog het meeste naar de kleur van stroo zweemde, mevrouw was heel

eenvoudig in het zwart gekleed, en Ann droeg korte rokjes, heel hooge laarzen, onder het rokje een rijbroek, een eenvoudige witte blouse, waarvan de mouwen waren opgestroopt, ze was blootshoofd en ze hield een karwats in de hand, ten bewijze dat ze waarschijnlijk zooeven van een rit was teruggekeerd.

Zoodanig zag, naar het uiterlijk, de familie Barrell er uit, die daar boven op het terras de gasten stond op te wachten.

HOOFDSTUK II.

ANN VERSCHIJNT TEN TOONEELE.

Mijnheer Joseph Barrell had een donderende stem, en hij zette die nog eens extra uit om zijn gasten te verwelkomen, met name „zijn waarden buurman” graaf Arbroath. Die stem galmde in de zeer groote vestibule, en werd daar teruggekaatst door de met oude schilderijen en wapenborden behangen wanden. Aan den voet van de breede trap stonden twee gedaanten in een koperen wapenrusting, met de lans bij den voet, die vol aandacht schenen toe te luisteren. Men zou zich kunnen voorstellen, dat, door het gesloten vizier, twee paar oogen vol aandacht naar dien man met zijn verschrikkelijke stem keken.

Op het gebulder waren aanstonds een buttler en een huisknecht komen toeschieten, wier diensten echter overbodig bleken, want de heer des huizes wilde zich het genoegens niet laten ontnemen, zijn drie gasten persoonlijk het geheele huis te toonen.

— Ik zal u laten zien wat ik ervan gemaakt heb! riep hij vol trots. Overal heb ik er de versleten rommel uit laten gooien en laten vervangen door iets beters. Stel u voor dat er niet eens vaste waschtafels met stroomend water waren.

— Het is inderdaad een ernstig gemis, zeide Raffles droogjes, maar naar het schijnt hebben de edellieden, die hier onder de regeering van Elisabeth en Jacob en nog heel veel later woonden, het zonder die inrichtingen moeten stellen, en zich daarbij ook volkomen gelukkig bevonden. Deze vestibule is waarlijk prachtig, mijnheer Barrell! Ik ben zeer verheugd dat gij mij veroorlooft ze te bezichtigen. Ik bemerk dat hier nog maar weinig veranderd is. Zie toch eens dat eikenhout, Brand! Welk een prachtige kleur heeft de tijd eraan geschonken! En let op de fraaie bewerking, het kostelijke houtsnijwerk! Zie je die drakenkoppen boven de deurposten? Een Dürer kon ze hebben gesneden! En ik zie

tot mijn genoegen dat die lansknachten in hun koperen uitrustingen echt zijn! Want ik kan u verzekeren, mijnheer Barrell dat er op dit punt heel wat wordt nagemaakt. Ik zou u zelfs de fabriekjes in Duitschland kunnen noemen, waar men antieke, Engelsche, Russische, of als het moet Spaansche ridderharnassen bij het dozijn vervaardigt.

— Maar mij nemen ze niet zoo gauw, mylord! bulderde de heer des huizes. Ik weet ook wel wat er te koop is! Kijk maar eens naar die schilderijen! Daar hangt me voor een handje vol geld, wat? De namen van de schilders weet ik zoo precies niet meer, maar er is een Van Dijk bij, een Hobbema, een Rubens, een Teniers.....

Raffles had even een rondgang gemaakt, en de schilderijen bezichtigd. Brand zag duidelijk dat er een uitdrukking van spot en verbazing op zijn gelaat kwam en dat hij op het punt stond een opmerking te maken, maar zich wist te bedwingen. Hij vergenoegde er zich mede, op te merken:

— Het zijn werkelijk heel aardige doeken! Heel aardig! En deze meubelen zijn echt! Wie weet, stonden die niet in een vertrek van het koninklijk paleis te Windsor — toen koningin Elisabeth daar complotteerde tegen haar lastige, overvloedige nicht, de ongelukkige Maria Stuart! Gij zijt te benijden, mijn waarde heer Barrell!

— O, er is nog veel meer! blufte de nieuwe eigenaar. Ga maar eens met mij mee!

Vrouw, schenk vast een borrel in! Ja, ik zeg het maar, zooals het mij voor den mond komt, graaf! Al heb ik gelukkig de duiten, ik ben maar een eenvoudig man gebleven en daar ben ik trotsch op! Al die adellijke hanzen — nu ja, van de goede natuurlijk geen kwaad gesproken. Jij Ann, kunt je moeder helpen. Ik zal met de heeren den rondgang maken en hun alles toonen, natuurlijk voor zoover het van belang is.

Wees zoo goed om mij te volgen.

En de tocht door het oude slot begon. Inderdaad week het niet zooveel af van andere, soortgelijke sloten, die in hetzelfde tijdperk werden gebouwd, er waren hoektorens met zuiver ronde vertrekken, en smalle vensters, waardoor zeker nooit veel licht naar binnen zal hebben gedrongen, er waren ruime vertrekken met boogramen, plechtig als kerkzalen, en alleen gemeubeld met een paar zeer oude, hooggerugde stoelen en een tafel op zware massieve pooten, er waren smalle, schemerachtige, kronkelende gangen met verraderlijke trapjes er in, waarvoor telkens de donderende stem moest waarschuwen, en dan waren er ook plotseling verrassende uitkijkjes uit een van die smalle torenvensters, op de zee.

Ja, op nauwelijks een kilometer afstand stuwde de zee haar branding tegen de rotsen, en men kon zelfs heel duidelijk in de verte de zeilen zien van enkele visscherspinken.

En weer ging men verder, en bezocht de onderaardsche kerken, waarin al diegenen werden geworpen, die den slotheer onwelgevallig waren, de zeer groote keuken, waarin nog de geweldige schoorsteen was, met het reusachtige spit, waaraan men een geheele os kon braden, welk instrument blijkbaar nooit meer gebruikt werd, tot duidelijk merkbaar leedwezen van mijnheer Barrell, die gaarne de dingen in het groot scheen te doen. Die keuken was anders een meesterstuk op zichzelf, een waar juweeltje, en het was daar zeer goed vertoeven voor de keukenmeid, een dikke matrone, het dienstmeisje en den huisknecht. De vloer was belegd met groote vierkante tegels, beurtelings blauw en wit, de ramen waren hoog en gewelfd, in het midden stond een blinkend wit geschuurde tafel; er was een aanrecht, waarop men met gemak vier schapen tegelijk kon voorsnijden, kortom, het was een keuken, zooals dienstmeisjes ze slechts in haar droomen zien!

En weer ging de kleine optocht verder en de dreunende stem van den eigenaar hield niet op met uitleggen. Hij liet den moestuin bewonderen, die plotseling overging in het fraaie dennenbosch, dat bij de bezitting hoorde, dat op zijn beurt weer plaats maakte voor een zeer groote oppervlakte weiland, waar een drietal koeien graasden. Ook was er een Engelsche tuin, een weinig verdiept, waarin men afdaalde langs drie treden, met kunstmatige rotsen, een fontein, als met een mes afgesneden bloembedden, en alles wat men in zulk een tuin pleegt aan te treffen, tot de als hanen en kippen gesnoeide heesters toe.

— Het nieuwe gedeelte zal ik u besparen! eindigde hun gids tenslotte, toen zij weder binnenshuis waren gekomen, door een zijdeur, die toegang gaf tot het park. Ik denk daar

logeerkamers in te richten. Voor het oogenblik is het nog leeg. Modern en zonder..... zonder ziel..... zoo zegt u dat immers, mylord?

— Ik zou niet gaarne zeggen dat al het moderne zielloos is, mijnheer Barrell, antwoordde Raffles glimlachend, maar — het oude heeft me nu eenmaal steeds aangetrokken, misschien wel omdat het iets onherroepelijks is, iets ongenaakbaars! Dat is zeker de deur naar het nieuwe gedeelte?

Barrell wendde heel even zijn vleezig gelaat naar Raffles, om hem met zijn grijze dichtbijengeplaatste oogjes scherp aan te zien, en toen bulderde hij:

— Ja, dat is de verbindingsdeur. En als u soms lust heeft om den onbewoonde rommel te zien.....

Hij had reeds zijn sleutelbos te voorschijn gehaald en trad op de deur toe, maar Raffles hield hem haastig terug.

— Doe vooral geen moeite, mijnheer Barrell, zeide hij. Ik stel er werkelijk niet het minste belang in. Wat zou er te zien zijn aan die leege, holle kamers? Laten wij veel liever de dames opzoeken, die niet zullen weten waar wij blijven! En beloof mij hier plechtig, dat ge mij nog eens zult uitnoodigen om een paar dingen wat aandachtiger te beschouwen, die wij nu wat al te vluchtig naar mijn zin van oudheidkenner hebben afgedaan.

— Maar dat spreekt vanzelf! loeide mijnheer Barrell, zeer opgetogen blijkbaar over het vooruitzicht, zulk een hoogen gast nogmaals te mogen ontvangen. Mijn huis staat voor u open, ik had bijna gezegd dag en nacht! Kom maar gerust oploopen, wanneer u lust heeft! Er staat altijd wel een flesch port en een kist fijne sigaren klaar, ha ha! Maar hier zijn onze dames!

Men was een vertrek binnentreden, dat zeker dienst deed als woonkamer. Het was een mooie, kleine zaal, op de eerste verdieping gelegen, en uit welker drie ramen, of staande op het smalle balkon met zijn smeedijzeren leuning, dat langs al die ramen liep, men een heerlijk uitzicht had over de golvende heuvelen rondom, den weg naar Crail, de bosschen in de nabijheid — en de zee, als men het balkon geheel ten einde liep, zoodat men, zich wat bukkende, om den hoek van het huis kon heenzien.

Want dit stond met de achterzijde naar de zee gewend, waarschijnlijk omdat de oorspronkelijke bewoner, die last gaf tot den bouw, oordeelde dat het op den duur wat al te eentonig zou zijn, steeds maar naar het golvengespeel te moeten zien.

En daar zat men nu bijeen en dronk port. In het begin heerschte er nog die pijnlijke, ge-

spannen stilte, die vaak heerscht onder lieden, die elkander nog slechts zeer weinig kennen, en die rondloopen met het vage besef, dat zij elkander over het een of ander verwijten hebben te doen, zonder nauwkeurig te weten, waarin die eigenlijk bestaan.

Graaf Arbroath nam het meisje tersluiks, maar zeer nauwkeurig op. Dat was dus het wicht, het nufje, het dochttertje van den parvenu, met wie zijn eenige jongen, erfgenaam van titel en fortuin — voor zoover er van dat laatste nog wat over was, wilde trouwen.

En de oude heer was eerlijk genoeg om toe te geven dat zij mooi was, heel mooi! Niet dat zij er uitzag als een van die Amerikaansche filmschoonheden, die de bijzondere rol van „vamp” vervullen, met welke eigenaardige benaming men daar de schoone verleidster aanduidt!

Reeds haar blondheid, haar zachte, donkere oogen, die zoo aardig contrasteerden met het goud van heur haar, maakte het onmogelijk, haar zulk een rol toe te bedeele! Neen, een sluwe verleidster was zij zeker niet. De dochter ging werkelijk wel — het was maar jammer, dat zij zulk een vader had! De man was eenvoudig onmogelijk! Men kon hem niet met goed fatsoen in zijn salon toelaten. Hij had een stem als een omroeper of een afslager, en de manieren van een boschneger! De moeder was een nulliteit naar het scheen, een eenvoudig, stil mensche, dat maar het liefst niet opgemerkt scheen te willen worden. Die liep maar geruischloos heen en weer, schonk glazen in, en keek schichtig, als een verschrikte hinde, als haar reusachtige echtgenoot het woord tot haar richtte.

Raffles, die dit alles volkomen onbevooroordeeld kon waarnemen, merkte wel dat ook de kleine Ann een beetje zenuwachtig was. Die wist waarschijnlijk reeds al te goed, dat zij in den vader van den jongen die haar liefhad, een krachten tegenstander te bestrijden zou vinden. Zij moest weten, dat hij haar onwaardig achtte de vrouw te worden van een edelman, al was zij dan ook schatrijk, door haren vader, en al was Gerald arm — omdat zijn vader arm was. En nog onaangenamer moest voor haar de toestand zijn, als zij tenminste wist, dat haar vader den ongelukkigen graaf Arbroath min of meer in zijn macht had, door zich het bezit te verzekeren van het grootste deel der hypotheken, die de graaf langzamerhand op zijn bezittingen had moeten nemen om het hoofd boven water te houden.

Hijzelf vond het meisje alleraardigst. Zij was modern genoeg om onderhoudend te zijn, en toch weer niet al te zeer om af te stooten door onvrouwelijke brutaliteit, mannelijke gewoonten, en een schelle, boven alles uitschreeuwende stem. Zij rookte zelfs niet! Zij dronk

geen port mee! Zij viel haar moeder niet in de rede! Waarlijk, Raffles begon sympathie te krijgen voor dat frissche kind, dat zeker hard zou moeten vechten om het bezit van den jongen Gerald. Maar daarvan liet ze nu niets merken. Zij trachtte zoo gewoon mogelijk te doen, en het trok Raffles aanstonds ten zeerste in haar aan, dat zij volstrekt geen pogingen deed, door kleine vleierijtjes of complimenten den vader voor zich in te nemen.

Hij had ook opgemerkt dat het meisje hem een paar keeren aandachtig had aangezien om dan snel een beetje verlegen den blik weer af te wenden, zoodra hunne blikken elkander ontmoetten, en hij begreep, dat Gerald waarschijnlijk al over hem gesproken had.

Hij zelf had den jongen nog maar enkele malen gezien en gesproken, en de knaap was hem goed bevallen. Er zat iets in hem. Hij wachtte volstrekt niet op het fortuin van de Barrells, maar hij studeerde thans ijverig landbouwkunde, economie en ook handel! Het is waar — hij was daar pas mee begonnen, toen hij ontdekte dat het er met zijn vaders erfdeel leelijk voorstond — maar hij deed het dan toch maar!

En voor een jongen van zijn leeftijd, die tot dusverre altijd gewend was geweest uit een zeer ruime beurs een beetje college te kunnen loopen, zijn eigen paard te houden, een auto te kunnen koopen wanneer hij het verkoos, kortom, alle dure vermaken zich te veroorloven, is het een heele onderneming, dat nu alles maar vaarwel te moeten zeggen, van den eenen dag op den anderen, en hard te gaan werken — niet maar voor de aardigheid, maar omdat harde nood het eischt! Menig ander zou het er doodkalm opaan hebben laten komen, de bezittingen onder den hamer hebben laten brengen, en van de opbrengst nog zooveel mogelijk geprofitteerd hebben.

En Raffles nam zich voor, die twee verliefden eens wat van naderbij te bekijken, hun gangen te volgen, en dan, als het noodig mocht zijn, een weinigje voor Deus ex Machina te spelen.

Maar nu werd zijn aandacht weer getrokken door de bulderende stem van mijnheer Barrell, die uitriep:

— Ik geloof niet aan die malligheid! Praat mij toch niet van spoken! Wij zijn moderne menschen!

— Dat zou u niet moeten zeggen tegen Marianne, de keukenmeid, vader! zeide Ann lachend. Die zweert wel degelijk bij haar verschijningen, haar schimmen en haar spoken. Zij zegt dat een deel van dit kasteel behekst is, omdat er eeuwen geleden eens een edelman in zijn bed vermoord moet zijn.

— En hoe manifesteeren zich dan die ver-

schijningen, miss, als ik vragen mag? vroeg Raffles glimlachend.

— O, meestal door een verschrikkelijk diep zuchten, dat uit den grond schijnt op te rijzen, en dat klinkt als het loeien van den wind!

— Het zal de wind ook wel zijn die loeit! bulderlachte mijnheer Barrell. Blijf me van het lijf met die bakerpraatjes!

— Neen, het zijn echte zuchten die uit den grond oprijzen, vader! Zij zegt, dat de grond er soms van dreunt. Vooral als de wind op de kust staat doen de spoken zich gelden, verzekert zij! Soms is het zoo erg, dat een deel van het oude huis ervan trilt op zijn grondvesten!

— Gekheid! riep mijnheer Barrell weer, die nu oprecht boos scheen te worden. Marianne bazelt maar wat! Heb je nog meer van dat moois?

— O, zij zegt ook dat er, toen zij nog heel jong was, op donkere nachten, als er een storm stond, geesten te zien waren tusschen de heuvels, die rondgingen met lichten, die als vlammen uit hun hoofd opstegen!

— En gebeurt dat nu nooit meer? vroeg Brand, die een lachje met moeite onderdrukte.

— Neen, in de laatste jaren is zooiets niet meer gebeurd! antwoordde het meisje, zelf lachend. En dan komt er natuurlijk nog bij dat er in de kelders, onder een der rondehoektorens, jammerklachten gehoord werden en het rammelen van ketens. Nu, u weet dat immers zelf wel, de gewone spokenbezigheden! Maar dat zou ik haar niet graag zeggen, want dan wordt ze erg boos. En trouwens, dat dreunen van den grond heb ik zelf wel eens gemerkt, als er een hevige wind op de kust staat. Dat is dunkt mij, heel natuurlijk — het zijn zeker de rotsen aan de kust, die trillen, als de wind erop staat, en omdat de heele bodem hier zoo steenachtig is, deelt zich die trilling mede aan de fundamente van dit huis!

— Zoo zal het wel zijn! zeide mijnheer Barrell droogjes. En schenk jij onze gasten nog maar eens in, en presenteer sigaren! Graaf, ik hoop, dat uw zoon het goed maakt? Voert de jongen wat uit tegenwoordig?

De vraag kwam zoo volkomen onverwacht, dat graaf Arbroath zijn gastheer een oogenblikje in de grootste verbluftheid zat aan te kijken. Toen gaf hij ten antwoord, tamelijk uit de hoogte:

— Mijn zoon maakt het heel goed, dank u. En ik ben over zijn ijver niet ontevreden. De jongen werkt nu hard om zich wat inzicht te verwerven in den land- en tuinbouw, en in het beheer van groote goederen.

— Wel zoo — en denkt hij werkelijk aan die kennis naderhand wat te zullen hebben?

De vraag was zoo grof en zoo kennelijk ge-

daan met het doel om te kwetsen of te grieven, dat graaf Arbroath reeds wilde opstaan, om zich met een paar nietszeggende woorden van verontschuldiging te verwijderen, maar Raffles wist met fijnen tact de situatie te redden, door luchtig op te merken:

— O, de jongelui van tegenwoordig pakken de zaken flink aan! Men weet nooit wat er gebeuren kan! Ik acht het zeer wel mogelijk, dat de jonge Gerald binnen korten tijd inderdaad alle gelegenheid zal hebben, de kennis die hij zich nu eigen maakt, aan de praktijk te toetsen! Men moet nooit op de toekomst vooruitloopen en al zijn de omstandigheden nu moeilijk — zij konden wel eens spoediger veranderen, dan iemand kan denken!

De opmerking bezorgde hem een dankbaren blik uit de mooie oogen van Ann, en een nogal stekeligen uit de kleine varkensoogjes van den gastheer. De dikke man schoof onrustig heen en weer in zijn gemakkelijken stoel, terwijl hij een haal aan zijn zware sigaar deed en zei toen schouderophalend:

— Nu ja, de wonderen zijn de wereld nog niet uit!

Even trad er een onaangename stilte in, en voor korten tijd was ieder met zijn eigen gedachten bezig. En die waren zeker wel het bitterst voor den ouden graaf, die hier nu, tegen zijn zin, in gezelschap moest vertoeven van een man, die hem in de hoogste mate onsympathiek was, en die, wat nog veel erger was, de macht bezat, hem zeer aanzienlijk te schaden, als hij dit maar verkoos, en zoodra hij het verkoos.

Wat Raffles betreft — vijf minuten in het gezelschap van mijnheer Joseph Barrell was voor hem ruimschoots voldoende geweest om den man te leeren kennen. Het was duidelijk dat hij van zijn kant niets liever wenschte, dan zijn dochter in het huwelijk te zien treden met een gravenzoon, die naderhand, zooal niet een fortuin, dan toch een eeuwenouden titel zou erven. Het geld kon hem eigenlijk niet zooveel schelen — maar het was een prachtig ding, om dien ouden, trotschen edelman een toontje lager te laten zingen, als die soms in zijn hoofd mocht krijgen zich te verzetten tegen dat huwelijk.

Joseph Barrell zeide dat niet met zooveel woorden, maar dat behoefde ook niet — Raffles doorzag hem. Het oude dametje bleek volstrekt niets te hebben in te brengen. Zij werd door haar eigen dochter een beetje als een groot kind beschouwd, nog niet heelemaal mondig, en voor mijnheer Barrell was zijn vrouw zeer zeker heel wat minder waard dan zijn jachthond of zelfs zijn pijp. Hij scheen haar aanwezigheid in de kamer nauwelijks op te merken. En het

was duidelijk, dat het kleine vrouwtje altijd voor hem gebedd had en het nog deed, dat de wil van dien geweldigen kerel met zijn bulldoggezicht voor haar wet was, en dat zij zich vergenoegen moest met de rol van huishoudster — en dat nog niet eens heelemaal!

Maar Raffles had moeder en dochter enkele malen een blik zien wisselen, en die bewees dat er innige verstandhouding bestond, een soort van stilletjes geheimgehouden complot, tegen den heer des huizes gericht, en dat al bestaan

moest hebben toen de kleine Ann nog nauwelijks kon lopen of begrijpen wat men tegen haar zeide.

En hij nam zich vast voor, eens wat nader kennis te maken met dat mooie, jonge ding, die zelfs geen enkele gedachte scheen te wijden aan rijkdom of adel, en alleen maar haar hartje deed spreken. Hij zou wel eens willen weten hoe zij zou handelen, als mijnheer haar strenge vader zich eens plotseling, om welke reden dan ook, tegen dat huwelijk zou verzetten.

HOOFDSTUK III.

DE DONDERENDE STEM.

Er waren eenige dagen verstreken sedert dit bezoek aan Kingsbarns Hall, het prachtige huis van de Barrells, en Raffles had zich dien tijd ten nutte gemaakt, om een wit voetje te krijgen bij mijnheer Joseph Barrell, hetgeen voor een man van zijn hoedanigheden al heel gemakkelijk was, als hij daarop zijn zinnen had gezet.

En Raffles had reeds eenmaal, door Brand vergezeld, de thee gebruikt bij de Barrells, en hij had al een invitatie om te komen lunchen en vervolgens met mijnheer te gaan jagen op wat deze „zijn jachtgronden” noemde, ofschoon zij op dat tijdstip niet heel veel grooter waren dan een klein stadsplantsoentje. Om met recht van jachtterreinen te kunnen spreken, zou hij eerst al den grond in handen moeten hebben van zijn adellijken buurman, waarop de hypotheek, als hij ze eenmaal wilde opzeggen, hem recht zouden geven.

En tijdens dat theeuurtje had Raffles al aanstonds het doodeenvoudige veldtochtplan van den voormaligen katoenhandelaar kunnen vernemen. Het bestond hierin.

Als die „adellijke Hans” zijn toestemming gaf tot het huwelijk („alsof het een bijzonder groote eer is voor ons” hoorde mijnheer Barrell) dan was alles goed, en dan zou hij de hypotheek nooit opvorderen, wanneer graaf Arbroath al den grond, waarop die papieren betrekking hadden, als huwelijksgift aan zijn dochter meegaf. Want op contanten behoefde men waarschijnlijk niet te rekenen. De Arbroaths waren op dit oogenblik zoo arm als kerkratten, en moesten leven van de rente van een kapitaal dat op dit oogenblik ten hoogste veertigduizend pond sterling kon bedragen. En dat is voor een burgerman in Londen zeker een heel behoorlijk bedrag, maar het beteekent niets, als men daarvan een zoo uitgestrekt landgoed met een

oud kasteeltje, en tien of twaalf bedienden moet onderhouden! En aan verkoopen dacht de oude Arbroath blijkbaar nog niet!

Bleef de oude heer echter koppig — dan zou het hem bezuren! Dat had mijnheer Barrell met veel nadruk en een nijdigen vuistslag op de tafel bezworen. Dan zou hij hem aanpakken, en stevig ook! Hij moest niets hebben van al die koude drukte, al die misplaatste trots van zoo'n kalen edelman! Eigenlijk was het aan hem, Barrell, om er nog een paar malen over te denken, alvorens hij zijn „eenig geliefd kind” zou uithuwelijken aan een wijsneus, die toch eigenlijk gezegd nog niet veel in de melk had te brokkelen, die zelfs nog niet eens heelemaal was afgestudeerd, en die rondging met het zotte denkbeeld, nog eenmaal zijn eigen bezittingen te kunnen administreeren — alsof hij daar ooit een vierkante decimeter van in handen zou krijgen, als Barrell eens zijn handen van hem aftrok!

Het was alweer twee dagen na die lunch, toen Gerald plotseling met een paar dagen vakantie kwam overwippen uit de stad, te weten uit Glasgow, waar hij studeerde.

Hij en Brand werden dadelijk goede vrienden, en Raffles vatte onmiddellijk genegenheid op voor den energieke knaap met zijn open, eerlijk gelaat, zijn heldere oogen en zijn aristocratische denkwijze — die echter breede opvattingen en een gezond oordeel niet uitsloot.

Hij kon een jaar of 25 zijn. Hij was op de Landbouwschool de eerste van zijn elftal. Hij was een geducht looper en springer, en men dacht er zelfs over hem te laten deelnemen aan de aanstaande groote athletische wedstrijden te Berlijn.

— Ik zelf voel er echter niet veel voor, mylord! zei Gerald lachend, toen zij dien prachtigen herfst dag aan het ontbijt gezeten waren. Ik

wil maar liever blijven studeeren. Des te eerder kan ik hier mijn taak aanvangen. Wat zegt gij er van, vader?

De oude Arbroath zat met een strak, ja bijna stuursch gezicht aan tafel, en had nog maar heel weinig gezegd. Hij maakte nu een gebaar van onbeheerschte drift, en barstte toen uit:

— Lord Aberdeen weet dit evengoed als ieder ander, jongen, en ik behoef het dus niet onder stoelen en banken te steken, dat er wel weinig te beheeren zal vallen. Ik heb je dat al eenige maanden geleden gezegd, en het houdt meer dan ooit steek! Ik wilde maar liever dat je de militaire of de diplomatieke loopbaan had gekozen!

Een oogenblik had Gerald heel bedrukt gekeken, maar nu klaarde zijn gelaat weer op, en hij zei lachend:

— Maar over een paar jaren bestaan er geen militairen meer vader, ik ben er zeker van! En waar geen militairen zijn, daar zijn natuurlijk ook geen diplomaten! Een diplomaat is iemand die den oorlog voorbereidt! Ik kies dus liever het zekere, en wordt landbouwer! En al zullen wij dan heel wat kwijt zijn geraakt — er zal nog altijd genoeg overblijven! Ten slotte — als ik hard werk, en zorg dat onze landerijen weer vruchten afwerpen, dan kan ik toch immers onze hypotheeken inlossen?

— Een goed vriend zou ze bijvoorbeeld voor u kunnen overnemen — iemand die het goed met u meent! merkte Raffles nu glimlachend op. Maar dat zal niet behoeven, waar de hypotheekhouder immers spoedig tot de familie zal behooren!

Gerald kreeg een kleur en wierp een schichtigen blik op zijn vader, die met opeengenepte lippen een balletje brood zat rond te rollen tusschen zijn spitse vingertoppen en niet eens scheen te hebben gehoord waarover het ging.

Maar dat was maar schijn, want hij hief nu plotseling het hoofd op als iemand, die een vast besluit heeft genomen, en zeide, zijn zoon vast aanziende:

„Luister eens, Gerald, ik moet je eens wat zeggen — ik denk dat er van dat huwelijk niets kan komen! Stil, laat mij uitspreken. Mylord is een te goed vriend van mij, dan dat ik zou moeten zwijgen omdat hij er bij is. Ik heb juist gisteren in de stad dingen hooren fluisteren van dien — dien kerel hiernaast, die me allesbehalve aanstaan, en die, als er maar de helft van op waarheid berust, een huwelijk tusschen zijn dochter en jou onmogelijk maken.

— Geeft u gehoor aan achterklap, vader? riep Gerald uit, die nu heel bleek was geworden. Dat zou ik niet van u gedacht hebben. Hij is heel rijk en heeft daarom veel vijanden. Die bekladden hem natuurlijk. O, ik zal niet zeggen

dat ik zelf met hem dweep — en als Ann en ik eenmaal getrouwd zijn, dan zal ik wel zorgen.....

Hij moest even ophouden, want Raffles, na Brand een snellen wenk te hebben gegeven, was opgestaan, en zeide nu:

— Neen werkelijk, mijn waarde graaf — dit is een zaak, die alleen u beiden betreft! Brand en ik gaan eens een kijkje nemen in den omtrek!

— Gaat gij naar — hier naast? vroeg Arbroath en er lag bitterheid en ook wat naijver in zijn toon.

Raffles schudde het hoofd, en zeide toen, Arbroath met een eigenaardigen blik een oogeblikke aanziende:

— Neen, dat niet, graaf! Tenminste — ik denk het niet! En gij moet er niet boos om zijn als ik daar wel eens een bezoek breng. Komaan, gijzelf moet toch de kleine Ann een allerliefst meisje vinden!

— Dat is zij, mylord, werkelijk, dat is zij! En een hart van goud! riep Gerald uit, die nu weer vuurrood was geworden.

Raffles echter had Brand al onder den arm genomen, en voerde hem nu met zich mee. Zij namen in de ruime vestibule hun regenhoeden van den kapstok en hun ondoordringbare capes, want het zag er uit, alsof het weder nu toch eindelijk zou omslaan, en buiten stak een vrij heftige wind op, terwijl de zon, die tot dusverre zoo warm het aardrijk had gekoesterd, nu en dan achter een wolk verdween.

Toch scheen Raffles niet te willen rijden, en hij begon dadelijk met groote stappen voort te loopen, zwiingend, en met gebukt hoofd.

Brand, die hem een tijdje van terzijde had gadegeslagen, vroeg nu:

— Wat heeft die wandeling eigenlijk te beteekenen, Edward? Het gaat geloof ik regenen en de wind steekt krachtig uit zee op.

— Dat is juist wat ik noodig heb! antwoordde Raffles lakoniek. Dan kunnen wij de spoken eens hooren! Brand, ik kan je niet zeggen hoe dat oude slot, waarin nu die Barrell woont, mij aantrekt. Is je soms iets opgevallen in het verhaal van de oude keukenmeid?

— Over de spoken, bedoel je? Wel, het was het gewone bakerpraatje!

— Goed, laat het een bakerpraatje zijn! Maar het moet je dan toch getroffen hebben, dat die geluiden zich steeds zoo sterk lieten hooren bij een krachtigen zeewind! En dat geluid kwam altijd uit den bodem! En wat zeg je van die geruchten, die er omtrent Joseph loopen in de stad?

Brand keek hem verbluft aan, en zeide toen zeer verwonderd:

— Wat heeft dat nu in 's hemelsnaam met elkander te maken? Welk verband is er?

— Wel — het zijn toch beide geruchten! gaf Raffles ten antwoord. Wees maar niet boos, Brand — je weet wel dat ik me maar heel zelden bezondig aan zulke kinderachtige woordspelingen! Je zult het later wel begrijpen, denk ik! Laten wij voortmaken!

— Maar heb je dan een bepaald doel?

— Zonder twijfel! Ik wil eens gaan onderzoeken hoe het staat met die bulderende stem onder den grond, en de gelegenheid is nu gunstiger dan ooit, want er komt een storm opsteken uit zee, die binnen een paar uren zijn grootste hevigheid wel zal hebben bereikt. Maar vóór de regen neerklettert moeten wij liefst in veiligheid zijn.

— Je bent dus van plan een bezoek te gaan brengen bij de Barrells?

— Neen, ik denk er niet aan! Ik wil wel zijn kasteel bezoeken — maar niet hemzelf!

— Nu, dat is weer een zeer duistere zaak! mompelde Brand hoofdschuddend. Ik merk duidelijk aan je gelaat en aan je woorden, dat er iets gaande is, iets geheimzinnigs, dat je mij niet wilt mededeelen.....

— Van willen is geen sprake, mijn waarde! Maar ik vind het veel aardiger, het als een verrassing voor je te bewaren! Ik kan mij wel vergissen — en als ik je nu alles vertelde, zou ik een dwaas figuur slaan, als het eens niet uitkwam — en je kent mijn zwakheid op dat punt: iets ergers ken ik bijna niet! Wacht dus rustig af — ik moet het ook wel doen!

En nu moesten de beide vrienden wel eenigen tijd zwijgen, omdat zij tegen de helling van den weg moesten optornen, met gebogen hoofd, want de wind werd iedere minuut krachtiger, en blies hun vlak in het gelaat. Zij moesten dus hun capes en hun hoeden met beide handen vasthouden, uit vrees, die kleedingstukken te zullen verliezen. Maar spoedig kregen zij eenige dekking, want de weg maakt een kromming, liep langs den hoogen muur van het oude kerkhof, die den wind opving, en nog wat later stonden zij in het dennenbosch, dat zich terzijde van de bezitting uitstrekte. Het was juist beginnen te regenen, en er hing nu plotseling, nu de zon weg was, een waas van onzegbare melancholie tusschen de hooge, natte, roerlooze boomen; de grond was week, de voet zonk diep in de dennennaalden. Zij gingen echter zwijgend verder tot Raffles plotseling stilstond, bij een der grootste dennen, om welker bast een ring met witte verf geschilderd was.

Hij keek Brand glimlachend aan, als iemand, die een vraag of een opmerking verwacht, maar toen die uitbleef, zei hij:

— Zie je dien geringden boom?

— Natuurlijk! Het is het gewone teeken dat een boom geveld moet worden! antwoordde

Brand tamelijk onverschillig.

— Zeker, op die wijze worden de boomen langs de openbare wegen aangegeven, die onder de bijl van den hakker moeten vallen. Maar zie je er hier dan nog een in de buurt?

Brand keek aandachtig rond, en toen wees hij voor zich uit, en riep:

— Daar zie ik er nog een, op zoowat honderd passen hier vandaan!

— Mooi zoo! Nu nog een derde, als ik je verzoeken mag!

Brand begon weer te zoeken, geamuseerd, maar hoe hij ook keek, meer dan twee boomen met ringen er om waren er niet.

Hij zeide dit dan ook aan Raffles, die al dien tijd aandachtig om zich heen had getuurd, en deze haalde de schouders op, en zei:

— Ringen om twee dennenboomen in een geheel bosch, Brand! Denk daar eens over na! Waarom zou men die twee boomen willen vellen in 's hemelsnaam, en alleen maar die twee! Die ringen beduiden heel wat anders!

— Maar wat dan? vroeg Brand, zeer verwonderd.

— Mijn waarde Brand — deze hier is de vizierklep — en die boom daarginds is de vizierkorrel! Begrijp je het nu? Ga bij dezen boom staan, kijk dan recht langs den ring van den anderen — en zeg me dan eens wat je ziet?

Brand deed wat hem gezegd werd, en riep toen aanstonds uit, met een kreet van verbazing:

— Wel — ik zie de zee!

— Juist — de zee — en maar een heel klein stukje er van! Doe maar drie of vier stappen naar links of naar rechts — en je zult bemerken dat aanstonds het uitzicht op dat stukje zee je benomen wordt door vooruitspringende rotsblokken!

— Het is misschien wel minder grappig dan je denkt, mijn jongen! zeide Raffles ernstig. Ik vermoed dat het een betekenissen heeft — en geen heel goede! Je kunt duidelijk zien dat die witte ringen goed onderhouden worden en telkens opgeverfd — als zij dreigen uitgewischt te worden. En ik weet dat het nog pas eergisteren is gedaan!

— Hoe weet je dat dan?

— Omdat ze den dag te voren nog maar flauw zichtbaar waren! Het is jammer genoeg dat ik den schilder zelf niet heb kunnen zien, maar hij zal wel een vriend zijn geweest van Barrell, denk ik.....

Brand wilde een opmerking maken, maar Raffles had hem alweer onder den arm gegrepen. Hij voerde hem met zich mee, dwars door het bosch, waar de boomen nu weer wat dichter op elkaar stonden, totdat hij hem plotseling achteruit trok, achter een klein, houten berg-

schuurtje, dat misschien vroeger wel eens schapenkot was geweest, heelemaal vervallen, en waarvan de deur nog maar aan een hengel hing. Overal weken de planken, en het huisje was zelfs voor een stal al niet meer bruikbaar.

— Ga daar staan en houd je mond! beval Raffles fluisterend.

— Wat is er dan in 's hemelsnaam? vroeg Brand op denzelfden zachten toon.

— Daar komt Barrell aan! gaf Raffles ten antwoord.

— En moeten wij ons voor hem verscholen houden? vroeg Brand weer, wiens verbazing ieder oogenblik wies.

— Ja, onder deze omstandigheden wel! Kijk door die plank, dan kun je hem zien!

De beide mannen stonden nu achter het schuurtje en door een breede spleet tusschen twee planken en de geopende deur heen kon Brand een gedeelte van het bosch overzien, waar zij nog zooeven geloopt hadden. En tot zijn niet geringe verwondering zag hij hoe mijnheer Barrell kwam aanloopen, gestoken in een gummie-regenjas en met een soort van zuidwester op het hoofd. Hij had een langwerpige voorwerp onder den arm, en bleef stilstaan bij den geringden boom, en dan nam hij, na even om zich heen te hebben gezien, het langwerpige ding ter hand, en het bleek een verrekijker te zijn, in een lederen foudraal. Hij leunde tegen den dennenboom, bracht den kijker voor het oog, richtte ze naar den kant van de zee, en bleef zoo een oogenblik onbeweeglijk zoeken, totdat hij, blijkbaar tevreden, den kijker weer ineenschoof, in het foudraal bergde en toen regelrecht op het bergschuurtje afkwam.

Hoewel Brand nog altijd in de verste verte niet begreep wat er eigenlijk gaande was, zag hij op dat oogenblik iets op het gelaat van den dikken, grooten man, dat hem waarschuwde, zijn aanwezigheid door geen enkel gebaar of door een woord te verraden.

De beide mannen waren iets terzijde gegaan, want zij zouden door de spleet, die bijna een halve palm breed was, stellig zijn gezien, en vergenoegden er zich mede, post te vatten voor veel kleinere kijkgelegenheden, die hun aanwezigheid niet zoo spoedig zouden verraden.

En zoo konden zij zien hoe Barrell de schuur binnentrad, daarbinnen even scheen te rammen, in de schemering die daar heerschte, iets leek te verzetten, vloekte, en daarop weer heenging.

Zij konden duidelijk zien hoe hij in gebukte houding, de handen op den rug gevouwen, met kijkerfoudraal onder den arm geklemd, de richting insloeg naar het kasteel. Zij konden hem bijna volgen tot waar het bosch in den moestuin overging. Daar gekomen scheen hij zijn overjas

te openen en er den kijker onder te verbergen. Toen verloren zij hem uit het oog.

Zij wachtten nog even, liepen toen om de schuur heen, en Brand trad er binnen, terwijl Raffles bleef uitkijken.

Hij vond in de schuur echter niets dan wat bijna geheel vergaan touw, wat zeildoek, en tenslotte een kistje, halverwege gevuld met kaarsstompjes. Verder lag er in een hoek een oude lantaren, en dat was alles.

Brand ging dadelijk rapport uitbrengen van zijn vondst en zag dat Raffles met het hoofd knikte en glimlachte.

— Alles zal wel in orde zijn geweest! zeide deze tenslotte.

— Maar waarom vloekte hij dan?

— Ik denk omdat de eindjes kaars door den regen nat waren geworden! antwoordde Raffles droogjes. Hij had het kistje zeker toegedekt?

— Ja, met een lap zeildoek! antwoordde Brand! Laten we maar verder gaan. Wij zijn hier aan het nieuwe gedeelte, als ik mij niet vergis! Goede hemel, wat is het leelijk! Er hadden ook wel wat meer ramen in aangebracht mogen worden! Voor geen geld zou ik, als zijn gast, in dien aanbouw willen wonen!

— Ik geloof ook niet dat hij er zoozeer op gesteld zou zijn, daar gasten te huisvesten.

Raffles had onder het spreken aandachtig om zich heen gespiegeld. Het regende op dat oogenblik heftig, en niemand of niets deed zich zien. De tuinman had hier weinig te zoeken in dat dennenbosch, dat aan zichzelf kon worden overgelaten en de weg die langs het huis liep, bevond zich veel meer te rechterzijde.

Het bosch strekte zich, van den nieuwen aanbouw af gerekend, nog omstreeks tweehonderd meter uit, ging dan over in een weiland, afgewisseld met struikgewas, dat weer werd afgezet door een hooge heg, dan volgde het park, een strook die hier niet breeder was dan vijftig of zestig meter, en tenslotte den hoogen, nieuwen muur, en als men die zou zijn overgeklommen, zou men reeds als het ware midden tusschen de klippen staan, waarop de golven nu met woeste kracht braken.

Brand had even naar het strakke, ernstige gezicht van Raffles gezien, en hij wist nu wel, dat deze tocht iets meer beteekende dan een simpel wandelingetje. Raffles moest zijn tijd hier besteed hebben met een of ander onderzoek — en hij gevoelde dat hij binnen een kwartier zou weten, wat hem wantrouwend had gemaakt, en tot dat onderzoek had gebracht.

Toen Raffles zich overtuigd had dat volstrekt niemand in de nabijheid was, haalde hij eensklaps uit zijn zak een paar zeer lange, stevige krammen, zooals men die wel gebruikt om zware spiegels of schilderijen aan op te hangen,

en sloeg die met behulp van een korten schoenmakershamer, de haak naar beneden gekeerd, in den stam van een zeer dikken kastanjeboom, dien zelfs Henderson onmogelijk had kunnen omvamen. Hij sloeg er drie boven elkaar, zoover hij kon reiken, en Brand beseftte eigenlijk nog niet eens goed wat het plan was van zijn vriend, toen Raffles den hamer alweer in zijn zak gestoken had, den voet op den onderste haak had gezet, de handen tegen den dikken stam steunde en zich ophief. Toen hij op den tweeden haak stond kon hij reeds een dikken tak grijpen, zich daar op hijschen — en nog geen tien tellen later had hij zich over dien taak voortgeschoven tot een hooger, dunner, en ook langer, die hem als het ware deponeerde op de vensterbank voor het hoekraam van de eerste verdieping van den uitbouw! Hij schoof het raam met het grootste gemak op, tastte weer in zijn zak, en liet nu het keurig opgerolde touwladdertje van zijde en staal neer, dat niet veel meer plaats innam dan een gewone camera driepoot, en nu pas begon hij weer te spreken en beval glimlachend en heel zacht:

— Vang den hamer op! Sla de haken eerst weer los! Steek ze in je zak, en klauter bij me!

Brand, plotseling aangestoken door een zekere opwindung, deed vlug alles wat hem gezegd werd, sloeg de haken uit den boom los, klauterde tegen de touwladder op, die Raffles daarboven eenvoudig vasthield, door zich met beide voeten schrap te zetten tegen de vensterbank en een

oogenblik later stonden de vrienden naast elkan- der in een volkomen ongemeubeld vertrek. Brand wilde reeds eens gaan rondkijken, toen Raffles hem aan den schouder terughield en zachtjes beval, na het raam te hebben dicht- geschoven:

— Wacht wat! Denk aan je modderschoenen! Ik weet wel dat hier maar hoogst zelden iemand komt — het doet er niet toe — men mag niets aan het toeval overlaten! Trek uit je laarzen! Zet ze ondersteboven in deze kast hier, met de zolen omhoog.

— Dus op mijn sokken.....?

— Het zou niet zoo erg zijn, Brand — maar ik heb hier je eigen wandelschoenen in mijn zak! Ja, ik ben een wandelende winkel, zooals je merkt! Heb je ze aan? Dan maar naar beneden! Maar stil nog even! Zeg me eens — merk je niets bijzonders?

Brand stond een oogenblikje heel stil, en toen antwoordde hij, en onwillekeurig liet hij zijn stem wat dalen:

— Onder onze voeten — het lijkt wel of de vloer trilt. —

— Denk om het bakersprookje van de keuken- meid, mijn jongen! zeide Raffles met een glim- lach. Het is de donderende stem, die uit de aarde opklinkt! Om wat natuurlijker te spreken — het is het zeewater, dat door den opkomenden vloed en den straffen oostenwind met kracht gedreven wordt door de gaten en gangen in den rotsachtigen bodem onder onze voeten!

HOOFDSTUK IV.

ONDER DEN GROND.

Plotseling was het alsof er een gordijn werd opgetrokken voor den geest van Brand!

Nog had Raffles eigenlijk niets opgehelderd, en toch was het Brand, alsof hij eensklaps een helder inzicht kreeg in sommige zaken, die hem zelve verbaasd hadden, en waarvoor hij geen oplossing had geweten.

Zwijgend en haastig trok hij de schoenen aan, die Raffles hem had toegereikt, deze sloot de wandkast af, stak den sleutel in zijn zak, en daarop opende hij de kamerdeur behoedzaam en toen zich volstrekt niets liet hooren in dit nieuwe gedeelte begonnen de beide vrienden voorzichtig, en telkens ophoudend om te luisteren, de trap af te dalen, totdat zij gelijk- vloers waren.

Hier stonden zij weer stil, en luisterden

aandachtig. Er viel echter niets anders te hooren dan het zonderlinge, eentonige gerucht dat zij reeds eerder hadden vernomen en dat scheen op te stijgen uit den bodem zelf die heel flauwtjes scheen te trillen, juist als in de nabijheid van een werkende vulkaan. Men heeft ook datzelfde gevoel in een van die reusachtige fabriekszalen, waar de arbeid nooit schijnt stil te staan.

En Brand begreep het nu ook — dat doffe gerommel kon slechts afkomstig zijn van het vloedwater, dat met verbazende kracht en onstuimigheid binnendrong in de onderaard- sche kanalen en groeven, die in verbinding stonden met de zee. Bij gewone vloed kwam het water zeker maar zelden zoo ver, maar bij hoog water, en als de wind recht op de kust

stond drong de zee tot ver in het land door — of liever er onder.

Maar liepen die gangen dan tot onder het huis? zoo vroeg hij zichzelf vol verbazing af, en hadden bouwmeesters, dit wetende, toch het huis op die plek durven oprichten? Bevond zich alleen het nieuwe gedeelte boven die uithollingen in den grond?

Hij keek eens naar Raffles, en zag dat deze heel bedaard zijn trouwe revolver uit zijn zak had genomen, en nazag of ze wel geheel geladen was.

Het was dus duidelijk dat Raffles gevaar vreesde, maar Brand kon zich nog steeds niet geheel en al voorstellen, van welken aard dat dan wel zou kunnen zijn. Wel had hij het vage besef, dat er aan dit huis iets eigenaardigs was, iets geheimzinnigs — en het was ook wel zeker, dat mijnheer Barrell niet degeen was, voor wien hij zich uitgaf. De geringde boomen, die als het ware een vizier vormden, het turen door den verrekijker, en het speuren in het schuurtje, waar die kist met kaarseneindjes stond — en dan die geheele zonderlinge grap, om een nieuw en zeer leelijk stuk te plakken aan een prachtig, oud huis, terwijl er nooit voldoende gasten waren om zelfs dat oude gedeelte te vullen — het was zeer zonderling, en Brand begon het gevoel te krijgen dat Raffles wel eens verstandig kon doen, zijn wapens na te zien.

De twee mannen waren in een kale, met steenen platen bevloerde vestibule, waar zich niets anders bevond dan een paar stopcontacten voor het electrische licht. Er waren drie deuren. Eén voerde naar buiten, maar bleek stevig gesloten te zijn, en de andere bracht de verbinding tot stand tusschen het nieuwe en het oude gedeelte — en die was zoo mogelijk nog sterker. Zij maakte den indruk van een ware vestingpoort, zwaar en dik, met twee zeer stevige grendels en een uitnemend veiligheidsslot.

En mochten hier werkelijk ooit gasten gehuisvest worden, dan zouden die zich zeker wel eens afvragen, welk nut die zware grendels hadden, en waarom zij juist aan de binnenzijde van die deur waren aangebracht.

Er was een trap naar boven, dezelfde, vanwaar zij waren afgedaald.

Dan nog was er een derde deur, die op een kier stond, en die toegang bleek te geven tot een vertrek waar het zeer duister was, want de luiken waren voor de ramen — en zij waren behoorlijk stevig, en met dikke bouten afgesloten.

Er bevond zich ook in dit vertrek geen spoor van een of ander meubel, en gasten die in dezen bijbouw ondergebracht mochten worden, zouden het volste recht hebben zich over de ongezelligheid te beklagen! Brand had zijn zak-

lantaren ontstoken, en lichtte om zich heen. De deur naar de vestibule bleek de eenige in het vertrek te zijn. Er waren twee wandkasten, waarvan er een op slot was, en zonder sleutel, er was een haardstede, en natuurlijk waren ook hier een paar stopcontacten, zooals men die, in iedere moderne woning, zelfs van den nederigste aantreft.

Ook Raffles liet zijn blikken aandachtig om zich heen gaan. Hij stampte eens op den vloer, liep langs de wanden, klopte er hier en daar op, en bleef toen stilstaan voor den schoorsteen.

Hij was van ouderwetschen omvang, en dadelijk kwam bij hem de gedachte op, dat de schoorsteen wel zeer groot was en omvangrijk voor zulk een betrekkelijk klein vertrek.

Er was een fraai koperen haardijzer, dat misschien wel eens dienst zou doen, als er eenmaal, wanneer de koude dagen naderden, een haard werd neergezet of een houtvuur werd aangelegd. Mijnheer Barrell scheen de tijd daartoe nog lang niet gekomen te achten, want op dit oogenblik was de haardstede ontbloot van alles wat op eenig verwarmingsmiddel gelijkte.

Hij stapte dus over het haardijzer heen, voorzichtig tastend met zijn voetspits, als iemand die bang is, in een kuil te stappen, of in drijfzand weg te zinken, en lichtte toen met zijn krachtige zaklantaren zorgvuldig in alle hoeken en gaten. Hij keek ook naar boven, in de verwachting, door den nog ongebruikten schoorsteen heen een stukje van den hemel te kunnen zien, maar daarin kwam hij bedrogen uit. Of de schoorsteen maakte een knik, — of het was volstrekt geen schoorsteen! Raffles scheen zich hierover in het minst niet te verwonderen, maar zette zijn onderzoek voort.

De schoorsteen was omgeven door een mantel van namaak marmer, niet heel erg fraai, en allesbehalve in overeenstemming met de prachtige, overeenkomstige voorwerpen in het overige huis. Alles was glad, en naar een krul, een knop, een uitsteeksel behoefde Raffles hier niet te zoeken, dat begreep hij wel.

De wanden van de eigenlijke haardstede waren van gewone bouwsteen, en tamelijk ruw en slecht gemetseld, zooals het scherpe oog van Raffles dadelijk zag. Een metselaar die zijn vak verstond, zou zeker dadelijk zijn minachting te kennen hebben gegeven over zulk prulwerk.

Hier en daar pilde er de kalk in dikke propen uit, reeds lang hard geworden, ruw en brokkelig. De haardstede had een ijzeren bodemplaat. Dat was natuurlijk gedaan indien men er ooit toe mocht overgaan, hier een ouderwetsch haardvuur aan te leggen. Ook

de achterzijde van den schoorsteen bestond gedeeltelijk uit ijzer, die den muur daarachter verborg, en voor de rest uit gewone bouwstenen. Het was duidelijk te zien dat deze schoorsteen nog nimmer gebruikt was.

Brand, die naderbij was gekomen, maakte een opmerking in dien zin, en Raffles zeide kalm:

— Hij is ook zeker heelemaal niet gebouwd om als een schoorsteen gebruikt te worden; mijn waarde! Zelfs als leek kan ik wel zien, dat deze schoorsteen niet door een beroepsmetselaar is opgetrokken! Zie maar eens! De kalklaag is zeer ongelijk van dikte, de steenen liggen scheef, de muur heeft hier en daar, wat de vakmannen „een buik” noemen!

Terwijl hij sprak, rukte Raffles hier en daar aan de brokjes kalk, die echter al stevig verhard waren, en toen kwam hij weer in de kamer, plantte de vuisten in de zijde, en nam het koperen haardijzer eens in oogenschouw. Hij vatte het aan een der uiteinden op, waar het ijzer een ronde knop vormde, maar het was zeker stevig in den vloer bevestigd, want er was geen verwrikken aan. Met het andere uiteinde had hij al evenmin succes.

Maar Raffles had onder meer goede eigenschappen een buitengewoon geduld, als hij iets onderzocht. Hij had dadelijk iets vreemds aan dat haardijzer gevonden, en daarom gaf hij het nog niet op. In plaats van het haardijzer nu rechtstandig omhoog te trekken, hetgeen eenvoudig onmogelijk was, bewoog hij het eerst een klein weinigje naar achteren, of dit poogde hij tenminste. Toen hij zag dat het niet ging, deed hij hetzelfde in voorwaartsche richting.

En hij glimlachte met voldoening, toen hij bemerkte, dat het ijzer zich nu een weinig liet verplaatsen, zeker niet meer dan een paar centimeters. Toen stuitte het weer — en nu kon hij het ijzer gemakkelijk oplichten, en hij had het nauwelijks een paar decimeters aan het eene uiteinde van den grond gelicht, of met veel geraas van ijzer en piepende scharnieren, kantelde de ijzeren bodemplaat in de haardstede over haar geheele breedte en lengte, en maakte op die wijze een rechthoekig gat vrij, bijna twaalf decimeter lang, en omstreeks een meter breed!

Brand slaakte een kreet van verrassing, maar Raffles keek hem verbaasd aan en zei:

— Had jij soms iets anders verwacht? Ik zocht naar een opening, die naar beneden moest voeren, en ik wist dat ik ze zou vinden ook, al had ik er uren aan moeten besteden!

Zie eens, hoe knap dit gemaakt is! Het is een zoogenaamde bajonetsluiting, zie je wel? Het lijkt alsof het haardijzer onwrikbaar aan den vloer is vastgemaakt — maar dat is slechts

schijn! Men kan het onmogelijk direct rechtstandig oplichten, maar wel, nadat men het eerst een paar centimeters naar voren heeft geschoven, en daardoor dezen ijzeren nok heeft vrijgemaakt, die nu door de sleuf hier in den vloer naar buiten kan treden.

Stevig, keurig werk! Heel wat beter dan het metselgeknoei van den schoorsteen!

Raffles had reeds een stap naar voren gedaan en boog zich over het donkere vierkante gat heen, toen Brand zijn hand op zijn arm legde en zeide met een stem, die hij onwillekeurig dempte:

— Luister eens Edward — ik begin te gelooven, dat dit een zeer gevaarlijke onderneming wordt!

— Maar zouden wij ons dan niet eerst van den bijstand verzekeren van onzen braven Henderson, onzen goeden reus?

— Mijn waarde Brand — om James Henderson nu op dit oogenblik hier te krijgen zou ik al dit werk weer ongedaan moeten maken, en dat lust mij niet! Want thans is het gevaar stellig nog het geringst! De dingen die ik vermoed, die geschieden niet des daags, maar onder bescherming van de duisternis! Ik beloof je echter dat ik onmiddellijk een telegram aan Henderson zal zenden, zoodat hij nog voor het invallen van de schemering bij ons kan zijn.

— Je verwacht „het” dus voor vannacht?

— Stellig! Anders zou Barrell niet naar zee hebben uitgezien! In de schuur zocht hij al naar de kaarsen, zeker om zich te overtuigen of de vocht ze niet bedorven had! Met een daarvan geeft hij stellig lichtseinen, bij den geringden dennenboom! Want het is duidelijk, dat men van een zeker punt van de zee, dien boom evengoed moet zien, als omgekeerd!

— Maar — heb je wel bedacht dat wij ons volstrekt niet vermomd hebben? Zal men het niet uiterst vreemd vinden, dat Lord William Aberdeen en zijn secretaris zulke tochten ondernemen, door een raam naar binnen klauteren en met behulp van klimijzers in een boom klimmen?

— Ik wil wel toegeven, Brand, dat ik mij wat al te zeer door mijn nieuwsgierigheid heb laten verleiden, wellicht wat overijld te werk ben gegaan, maar ik geloof je te kunnen verzekeren dat wij ditmaal nog niemand zullen tegenkomen! Ik weet dat er vanmorgen gasten werden verwacht op het kasteel, en Barrell zal zich natuurlijk met hen moeten bezighouden. Ook Gerald komt.

— Laten wij dan gaan! riep Brand vastberaden uit. Ook ik ben zeer nieuwsgierig wat we daar beneden zullen aantreffen. Maar ik voel een beklemming, als ik er aan denk wat er zal moeten geschieden, als die jonge Arbroath

den waren aard van den man ontdekt, dien hij reeds als zijn schoonvader beschouwt!

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken en zeide toen:

— Als hij van het meisje houdt — dan zal hij ondanks alles met haar trouwen, want zij is toch niet aansprakelijk voor wat haar vader misdreef! Voor het overige — wij kunnen misschien nog wel verhoeden, dat de zaak openbaar wordt. Zoo niet, dan zal het een vuurproef voor de beide jongelui zijn, en als zij die doorstaan — dan weten zij ook wat zij aan elkander hebben! En nu voorwaarts!

Raffles ontknoopte zijn jas, en ontrolde opnieuw het touwladdertje van zijde, dat reeds zulke goede diensten had gedaan bij het binnendringen. Toen strekte hij zich plat uit voor het gat, en keek naar beneden. Hij hield zijn zaklantaren voor zich uit. Het licht bestraalde een zoo goed als loodrechten, vierkanten koker van gemetselde steen, die niets anders was dan een voortzetting van den schoorsteen, en die omstreeks twaalf, misschien vijftien meter diep kon zijn.

Maar verder ging de kunstmatigheid ook niet.

Want daaronder zag Raffles duidelijk het zwarte, vochtige glanzende van het rotsgesteente, waarop het geheele kasteel was opgetrokken.

En duidelijker dan ooit hoorde hij, over het gat heengebukt, het geloei van den vloed, die nog steeds verder doordrong in de gangen en hollen, de spleten en scheuren van den bodem.

Toen kwam hij langzaam in knielende houding, en zei, het gelaat naar Brand gewend:

— Ik geloof dat ik me niet sterk vergis, Brand, als ik verzeker, dat we hier eenvoudig te doen hebben met wat vroeger een kleine kolenmijn is geweest, eeuwen geleden misschien, maar reeds totaal uitgemergeld! Dat zou natuurlijk verklaren, hoe het komt dat het zeewater zoo ver kan doordringen! Door een krachtsinspanning van eeuwen heeft de zee misschien ten slotte een slagboom weten neer te beuken, die tot voor dien de mijn beschutte aan den kant van de kust. Maar wij zullen het spoedig genoeg zien! Help mij eens!

Brand kwam naderbij, en de twee vrienden bevestigden nu tezamen stevig en onwrikbaar de zijden touwladder aan het haardijzer, dat sterk genoeg was, om hun gewicht te dragen, nu het weer was vastgezet in den vloer.

— Zou ik niet achterblijven om de wacht te houden? vroeg Brand, die nog een oogenblik aarzelde.

Een oogenblik scheen Raffles te weifelen en toen zeide hij:

— Misschien was dat wel zoo veilig. Men kan toch nooit weten of de kerel niet terugkomt, onze voetstappen in de vette aarde vindt,

achterdocht krijgt! Ja, het is beter dat jij hier blijft en goed oplet!

— Neem je in acht, Edward!

— Dat beloof ik je! Ik denk dat ik wel spoedig terug zal zijn, want het water zal mij het voortgaan wel gauw onmogelijk maken!

En reeds begon hij af te dalen, nadat hij de lamp aan een haak op zijn borst had vastgemaakt, zoodat hij beide handen vrij had.

De ladder bleek juist lang genoeg te zijn om hem te veroorloven, zonder al te veel inspanning een soort van natuurlijk portaal te bereiken, vanwaar hij heel gemakkelijk op den bodem van den koker kon stappen, die hier inderdaad bleek over te gaan in het natuurlijke gesteente. Toen het huis er nog niet stond, was die koker waarschijnlijk uitgemond in den bodem zelf, verborgen door struikgewas. Maar dit was wel zoo practisch en heel wat minder gevaarlijk!

Onmiddellijk zag Raffles het begin van een langzaam omlaag glooiende tunnel, met een ruwen ongelijken bodem, en bijna aanstonds zag zijn geoefend kennersoog, dat hij zich hier inderdaad bevond in hetgeen niets anders was dan een voormalige, zoogenaamde steengang, dat wil zeggen de verbinding in een kolenmijn tusschen twee kolenaders, en die met moeite in het gesteente worden uitgehouwen.

Waarschijnlijk was deze gang naderhand verbreed, want hij kon erin loopen, zonder zich al te veel te moeten bukken.

De tunnel daalde onophoudelijk, ofschoon zeer langzaam, werd een beetje breder, en splitste zich omstreeks veertig meters van den schoorsteenkoker in twee takken. Een oogenblikje stond Raffles in beraad, maar toen viel zijn oog op een kleinen, witgeschilderden cirkel aan den wand van de linkertunnel, en hij begreep dat dit 'n soort van wegwijzer moest zijn, en dat was wel noodig in dezen doolhof van gangen.

Hij sloeg deze tunnel in, en steeds duidelijker, steeds machtiger werd het geraas, dat de grond deed dreunen.

Ook deze tunnel daalde onophoudelijk, en met een grootere helling dan de eerste. Waarschijnlijk had hier een kolenader geloopt, de kool zelve was reeds eeuwen geleden tot het laatste brokje weggehakt, maar zij die later kwamen hadden de gang verder uitgehouwen, in den steen zelf, teneinde er gemakkelijk te kunnen gaan, in eenigszins gebukte houding.

Nogmaals zestig meters verder, misschien iets meer, bereikte Raffles plotseling een losplaats. Het was een soort van ondergrondsche zaal, bijna cirkelrond, met een doorsnede van wel vijftien meter, en waarop vier gaanderijen uitkwamen, afgezien van de tunnel, welke hij zooeven zelf verlaten had.

Raffles richtte het licht van zijn lamp naar

omhoog, zoekende naar de schacht, die hier stellig, toen de mijn nog in gebruik was, loodrecht naar de aarde moest hebben gevoerd, en waarin de ladders, later de door handkracht bewogen liftkooien zich bevonden hadden.

Hij vond alleen nog maar een bijkans geheel vergane ladder, en het begin van een schacht — maar reeds op vijf, zes meter hoogte stuitte het licht van zijn lamp op een zoldering, al dan niet kunstmatig, dat was zoo gemakkelijk niet te onderscheiden. In ieder geval echter leverde die schacht thans geen uitweg meer op.

En Raffles begon opnieuw naar den witten cirkel te zoeken.

Hij vond hem terug aan het begin van een der breedste gaanderijen.

Maar ook zonder dat zou hij den juisten weg zeker wel gevonden hebben, want deze gang in de aarde was zeker nog niet lang geleden geheel vernieuwd en opnieuw gestut met stevig modern, geteerd mijnhout, dikker dan een mansarm, en in staat om groote drukkingen te weerstaan, terwijl de beschoeiing van de andere gangen verwaarloosd en bijna verteerd was. En nogmaals betrad Raffles de gang, die hem als het ware was aangewezen. Eerst meende hij alleen op het geluid te kunnen afgaan, dat met steeds meer geweld tot hem doordrong, maar het bleek hem al spoedig dat uit nog twee andere gaanderijen of gangen, die in dezelfde richting liepen, dat bulderend, hol lawaai opklonk.

Zich nog steeds bijlichtend met zijn eigen zaklamp, en zich gelukkig prijzend dat hij de batterij juist had vernieuwd, liep hij verder, de vrij breede hoofdgang in, die zich splitste van de voormalige losplaats. Van rails viel niets te bespeuren, ten bewijze dat deze mijn reeds veel langer dan honderd jaren geleden verlaten moest zijn. Men duwde toen de karretjes met kolen beladen eenvoudig over eikenhouten planken, die als rails moesten dienen, en daarvan waren hier en daar nog brokstukken te zien, die echter niet meer achter elkaar lagen, maar schots en scheef dooreen waren geworpen. Raffles bukte zich een paar malen, en keek ernstig. Hij had iets ontdekt, dat hem veel belang inboezemde. Die planken waren door het zeewater zoo dooreen geworpen! Ja de zee drong, als de omstandigheden daarvoor gunstig waren, wel eens door zelfs tot deze plek, misschien nog wel verder, want daar kleefden aan den wand de overblijfselen van schelp-

dieren, mosselen of oesters, dat was niet goed meer te zien, die hier zeker door den vloed waren achtergelaten en natuurlijk hadden moeten sterven.

Weer ging hij verder, nog omstreeks tien minuten, en hij berekende dat hij ongeveer een kilometer ver van de eigenlijke kust moest zijn, toen zijn loop plotseling gestuit werd door de natuur zelve. Daar, als het ware aan zijn voeten, zoodat hij bijna in het water zou kunnen stappen, als hij nog een paar passen deed, golfde, vanuit een dwarsgang, de zee aan! Het licht van zijn lantaren speelde in het smaragdgroene water, dat telkens af en aan ebde, maar ook telkens wat hooger scheen te komen, en Raffles verbaasde zich, want de vloed was nog nauwelijks ingetreden. Er moest dus wel een zeer felle wind staan, die het zeewater reeds nu zoover had voortgedreven, door de oude mijngangen.

Vijf minuten stond hij stil, en staarde naar de oppervlakte van dat water. Het was hier betrekkelijk kalm, maar het doffe gerommel duurde voort, en er moest dus ergens een plek zijn, waar het water met veel geweld met moeite zich een doortocht baande, of zich van een groote hoogte naar beneden stortte, gelijk een waterval.

Op dit oogenblik was het echter volstrekt onmogelijk, om dit te gaan onderzoeken, want de dwarsgang stond links zoowel als rechts vol water. De galerij, waar hij zich bevond, vormde een soort drempel, waar slechts een paar centimeters water stond, en het zou niet lang meer duren, of ook hier zou de vloed spoedig zijn invloed doen gelden. Hij zou de gang misschien nog gedurende een eind kunnen volgen, maar toen hij zijn lamp hoog oprichtte, zag hij ook verderop water met schuim bekroond. Het was in een roerige beweging en naar die zijde zou men zeker de bron moeten zoeken van het ontzettend gerommel, het bijna oorverdoovend geraas, dat zich met onverminderde hevigheid door het gesteente heenplantte tot op de plek waar Raffles stond.

Hij kon dus nergens verder gaan.

Een oogenblikje keek hij nog naar dat geheimzinnige, schijnbaar gevaarlooze water, dat telkens een heel klein beetje naderbij sloop, en toen wendde hij zich weer om, en keerde terug. Hij twijfelde nu niet langer.

Na alles wat hij gezien had, bleef er nog maar ééne mogelijkheid over:

Joseph Barrell was een dranksmokkelaar!

HOOFDSTUK V.

HOOG WATER.

Dienzelfden middag nog vertrokken Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand van het landgoed van hunnen gastheer. Een telegram, uit Londen ontvangen, riep zijne lordschap plotseling weg.

Hij had echter beloofd, nog terug te komen, zoodra hem dit werd mogelijk gemaakt. Het weer zou nog wat omslaan, en de oude graaf, die een warme genegenheid koesterde voor den vice-voorzitter van de Windsor Club zou dan nog wat met hem kunnen jagen.

De waarheid is natuurlijk, dat Raffles de handen vrij wilde hebben voor hetgeen hij zich had voorgenomen te doen, en dat zou onmogelijk zijn, wanneer hij onder het mom van lord William Aberdeen in het huis bleef vertoeven. Hij deed het dan ook voorkomen alsof hij inderdaad vertrok, in zijn groote reis-auto, die bestuurd werd door den inmiddels gewaarschuwd Henderson, maar hij was nog geen uur op den grooten weg naar Londen, of hij liet de auto een zijweg inslaan, en kwam langs een zeer grooten omweg weder in de buurt van Kingsbarns terug. Maar onderweg hadden de auto zoowel als de inzittenden een merkwaardige gedaanteverwisseling ondergaan. De groote reiswagen was eenvoudig geheel van kleur veranderd door middel van zijn beweegbare schotten en wat Lord Aberdeen betreft — het zou zelfs iemand met uitstekende oogen al heel bezwaarlijk zijn gevallen, in dien vrij schamel gekleeden man, die er uitzag als een kantoorbediende zonder werk, en die onmogelijk ouder kon zijn dan een jaar of dertig, den edelen lord te herkennen met zijn reeds grijzend haar, zijn hoog opgerichte gestalte en zijn afgemeten manieren.

Wat Brand aangaat — hij had zich binnen in de auto, en terwijl deze een oogenblik stil hield midden in een bosch, vermoed tot een simpelen boerenjongen, zooals men er ten platte lande duizenden kan tegenkomen, met een vuile linnen broek aan, een blauwe boezeroen, en een pet scheef op het hoofd, steenroode wangen, geel haar en bijna geen wenkbrauwen. Hij zag er prachtig uit met zijn steenen pijpje en zelfs de meest argwanende mensch zou zich niet hebben kunnen voorstellen, dat hij in een van de zakken van die smerige broek een deugdelijke revolver verborgen hield.

Henderson behoefde het minst aan zijn

uiterlijk te veranderen, want slechts zeer weinigen hadden hem gezien, dien dag, in de omgeving van het fraaie kasteel, bij de kust, en aanstonds zou de schemering invallen, en zoo vergenoegde hij er zich dan mede, een geweldige knevel te bevestigen onder zijn neus, en de kleur van zijn hoofdhaar te veranderen door er een pruik overheen te trekken.

Het weder was er in den loop van den dag niet beter op geworden. Integendeel, de wind was nog feller uit zee komen opsteken, en gierde met zulk een geweldige kracht over de onbeschermd veld bij de zee, dat de arme boomen plotseling een groot gedeelte verloren van hun bladerdos, zoo fraai goudgeel, waarmede zij dat jaar zoo lang geprikt hadden.

De auto stond nu weer stil op omstreeks een mijl buiten het kleine plaatsje en de twee mannen stapten vlug uit en liepen haastig verder, terwijl Henderson de auto langzaam liet volgen, om haar aanstonds te gaan stallen bij den autoverhuurder in het plaatsje. Daarna zou hij zich bij de twee mannen voegen.

Het was nog volkomen dag, ofschoon de zon verdwenen was achter de grijze wolken, toen het drietal zich weer bijeenvoegde op de vooruit afgesproken plek buiten het plaatsje, waar zij met een grooten boog omheen waren gegaan.

En op deze volkomen verlaten plek, vanwaar men in de verte de eerste huisjes kon zien liggen, begon Brand, die reeds lang die opmerking had willen plaatsen:

— Nu zou ik toch wel eens willen weten, Edward, waarvoor wij eigenlijk al deze moeite nemen! Je bent immers overtuigd, dat die Joseph Barrell de helper is van een bende dranksmokkelaars?

— Meer dan de helper, Brand — de chef! antwoordde Raffles bedaard. Ik weet zeker, dat hij alles regelt, dat zijn huis op geregelde tijden de stapelplaats is van de gesmokkelde whisky, bols, Fransche cognac, Duitsche kummel en hoe het dan verder mag heeten, en dat het vandaar in donkere nachten en als alles veilig is, naar de afnemers wordt vervoerd.

— Mij komt het nog ongelooflijk voor — maar als je daar dan zoo van verzekerd bent, waarschuw eenvoudig dan de politie! Laat die vannacht op den loer gaan liggen, den kerel arresteer, met zijn heelen troep inclus!

— Dat zou inderdaad afdoende zijn, en voor ons ook heel gemakkelijk Brand — vrij wat gemakkelijker en minder gevaarlijk dan wat wij nu willen ondernemen! zeide Raffles. En toch heb ik redenen genoeg om dat na te laten. Heb je wel eens bedacht, dat de man een dochter heeft, een lief meisje, dat waarlijk wel iets beters verdiende dan zulk een vader? Heb je ook wel eens gedacht aan het vreeselijke schandaal, dat het gevolg zou zijn van een openbaar proces? En heb je dan verder je gedachten wel eens laten gaan over de derving van winst, die ik mijzelf zou moeten laten welgevalen, als ik de politie in deze zaak mengde? Stel je gerust — de man zal bloeden, en zwaar ook, en boeten zal hij ook! En ik zweer je, dat ik het zijn bende wel onmogelijk zal weten te maken, zijn oud kasteel te misbruiken voor hun doeleinden! Er moet wel een middel te vinden zijn, om die mijngangen geheel maar dan ook voor goed te laten volloopen, zoodat de schuilplaats onbruikbaar wordt. Dat is echter iets van later zorg. Het zou al voldoende zijn als ik den man in mijn macht kon krijgen, en bewijzen tegen hem kon verzamelen! Tenslotte — ik ben uiterst benieuwd naar den inhoud van zijn brandkast! Geen politie, Brand, wat ik je bidden mag! Overal, waar wij het alleen af kunnen, moeten wij ons van de hulp der politie liever spenen!

Brand zweeg.

In den grond van zijn hart moest hij Raffles wel gelijk geven, want het was nog altijd een hoogst gevaarlijke onderneming, de politie als bondgenoot ter hulp te roepen. Eenige malen had Raffles dit gedaan, en tot twee keeren toe had hem dit bijna zijn vrijheid, ja zelfs zijn leven gekost!

Aan den anderen kant echter ontveinsde hij zich de groote moeilijkheden niet, de doodelijke gevaren wellicht aan deze nachtelijke onderneming verbonden.

Hij wist nu, dat die oude Barrell een hoogst gevaarlijke signeur was, onder zijn uiterlijk van goedmoedigen dikzak, die graag blufte op zijn geld, en hij wist evenzeer, dat de smokkelaars van drank op de Engelsche kust niet veel onder deden voor hunne collega's in Amerika, en dat zij, als zij in het nauw werden gedreven, fel van zich zouden afbijten.

Het een tegen het ander afwegend, besloot hij toch, dat het beter was, alleen te handelen.

Nu bleef het maar de vraag, of de verwachting van Raffles zou uitkomen, volgens welke de smokkelaars dezen nacht een poging zouden doen, gesmokkelde drank aan land te brengen. De winsten waren ook hier groot, en de smokkelaars verrichtten hun onwettigen arbeid het liefst op donkere avonden, als de storm hilde,

en de kleine douanekotters moeite hadden, den strijd tegen de golven te winnen.

Zij gingen nu haastig verder, en ieder droeg in een kleinen buidel of valies, hetgeen wellicht gebruikt kon worden dien nacht.

Zij liepen in de richting van de zee, en bereikten ongeveer twintig minuten later de kust, langs een smal, weinig begaand paadje, en toen zij zich omwendden, zagen zij aanstonds de vier trotsche torens van Kingbarns Hall!

Voor zich uitziende echter ontwaarden zij twee kolossale klippen, met een soort van diep zadel ertusschen, en nu werd het ook duidelijk, dat men, over dat zadel heenziende, een stukje van de zee in het oog kreeg — mits men zich plaatste bij den geringden dennenboom, daar anders een van die hooge rotspiramides het uitzicht op de zee belemmerde.

De drie mannen hurkten aanstonds neer achter een dier ontzaglijke rotsblokken, waarmee de klippen als het ware bezaaid zijn, en Raffles richtte aanstonds zijn kijker naar de zee.

Na eenig zoeken had hij een paar kleine puntjes ontdekt, ver op de Noordzee, die koers leken te zetten naar het zuiden. Zij waren zeer ver buiten de driemijlsgrens, en het leken zoo op het oog gewone koopvaardischepen of vrachtaarders.

De zon brak, voor de laatste maal dien dag, juist met moeite even door het dek van wolken, en Raffles kon nu wat duidelijker de schepen zien. Het waren er drie, en zij voeren met een onderlinge tusschenruimte van eenige kabel-lengten.

Van een douanekotter was heinde en ver geen spoor te zien.

De golven gingen hoog, en nog altijd nam de wind in kracht toe.

Over eenige uren zou het weder vloed zijn, en het was duidelijk, dat de smokkelaars, als zij inderdaad kwamen, hun taak beëindigd zouden moeten hebben, voor de vloed met geweld de gangen van de oude mijn binnendrong, tenzij Barrell goed zou vinden, dat de kerels allen naar boven klauterden, door den geheimen uitgang. En het was zeer goed mogelijk, dat zijn smokkelvrienden zelven niet eens wisten, waar zij hun waren eigenlijk afleverden!

Hoe dit nu ook zijn mocht, het was van groot belang dat alles spoedig zijn beslag kreeg, want het kon wel eens gebeuren, dat het water met razende snelheid in die verlaten mijngangen doordrong — sneller dan menschen kunnen loopen!

Toen Raffles zich eens omwendde, zag hij in een der hoogste boomtoppen van het park van Kingsbarns Hall, iets flikkeren.

Hij glimlachte.

Hij begreep onmiddellijk wat dit moest zijn.

Het was de zon, die schitterde in het glas van een verrekijker! En de man die het instrument vasthield, daar boven in den boomtop, was waarschijnlijk niemand anders dan mijnheer Barrell in hoogst eigen persoon, die zich eens wilde overtuigen of zijn vrienden in aantocht waren.

Hij kon dit ongestraft doen, want niemand zou het zeker in zijn hoofd krijgen, met dat weder en op dat uur in het park te gaan dwalen, tusschen de drijfnatte dennenboomen, baggerend door de modder.

Het volgende oogenblik verdween de zon, en nu voorgoed, en daarmee ook het kleine vonkje, het lichtspatje daarboven in den denntop!

— Ik zou wel eens willen weten waar zij eigenlijk aanleggen — hoe zij den boel aan land krijgen! mompelde Brand na eenige oogenblikken.

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken, waarde Brand! beloofde Raffles hem. — Ik hoop zelfs dat wij den ingang vinden, want het lijkt mij nogal gewaagd, in de mijn door te dringen langs den weg, dien wij vanmorgen hebben gevolgd! Misschien is Barrell al in het nieuwe gedeelte en hij zou zich zeker niet bedenken, om ons op een kogel te vergasten, als hij ons zag — en het ergste is dat geen rechter hem daarom zou kunnen veroordeelen! Het is zijn huis — en wij zouden maar eenvoudig inbrekers zijn. Naar beneden dus, voor het geheel donker is geworden!

— Nog een oogenblikje, Edward! zoo weerhield Brand hem. Hoe stel je je eigenlijk het verloop van de zaken daar onder den grond voor, verondersteld dat de kerels vannacht werkelijk komen?

— Wel, het is heel eenvoudig! Smokkelwaar wordt altijd contant betaald — dat is een eeuwenoude gewoonte, waarvan nog nooit werd afgeweken. Dit wil dus zeggen dat Barrell zeer veel geld aan contanten in zijn zakken moet hebben! Wij zullen hem dat afnemen — en dan zal ik hem tevens dwingen, mij die hypotheekbewijzen over te doen!

— Maar dan verraadt je je zelf! riep Brand verschrikt. Dan zal hij onmiddellijk begrijpen dat jij en Lord Aberdeen dezelfde persoon waren!

— Zoover zal hij zeker niet zoeken, mijn waarde! stelde Raffles hem gerust. Dat van die hypotheek weet geheel Kingsbarns! Het is een publiek geheim. Overigens — misschien is het nog wel beter, niet speciaal naar die hypotheek te vragen, maar naar den sleutel van zijn brandkast! Je zult zien dat het een goede grap wordt, die ons heel wat zal opleveren, en die twee jonge menschen gelukkig

kan maken! Wij zullen dien heer Barrell onder het oog brengen, dat zijn gezondheidstoestand dringend een spoedig vertrek naar een warmer klimaat eischt....

— Naar de hel, mylord? vroeg Henderson vol belangstelling.

— Zoo warm behoeft het niet dadelijk te zijn, James! antwoordde Raffles met een glimlach. De Riviera is voorloopig al voldoende — maar Australië zou natuurlijk nog veel beter zijn! Als hij maar ver uit de buurt is, en zijn dochttertje niet compromitteert! Het is me onbegrijpelijk hoe het mogelijk is dat dit lieve kind een dochter is van dien onbeschaafden holbewoner! En nu vlug naar omlaag!

— De afdaling begon, en niet zonder moeite.

Het geleek wel wat op een klauterpartij in de Alpen en eenige malen moest Henderson met zijn resuachtige kracht te hulp komen. Tweemaal zelfs moest het stevige klimtouw dienst doen, dat om een uitstekende rotspunt geslagen werd, en waaraan de drie mannen zich lieten zakken, daar de helling onmogelijk te beklimmen was, zoo glad en steil was zij.

En nu stonden zij eindelijk aan het begin van het steenige strand, waar zich geen levende ziel liet zien, en waar alleen een paar zeezwaluwen en wulpen hun schellen, vreemden kreet lieten hooren, terwijl zij zeilden over wat een soort van baai bleek te zijn, overal bezet met rotsen.

— Dit is waarschijnlijk hun landingsplaats Brand! zeide Raffles, na even te hebben rondgezien. Het spreekt vanzelf dat een groot schip ver uit de buurt moet blijven, maar reddingsbooten en sloepen kunnen hier heel gemakkelijk landen.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat zij den goeden weg vinden! zeide Brand hoofdschuddend.

— Ik denk dat Barrell hun wel seinen zal geven! merkte Raffles op. Misschien gaat hij wel aan den ingang van de mijn staan, en zwaait met een lantaren, als hij zeker weet dat er geen douanebooten in de buurt zijn.

Raffles had zich onder het spreken met den rug naar de zee gewend, die wild kookte en bruiste, en reeds nu met donderend geweld op de klippen beukte, zoodat het schuim hoog opstootte, en liet nu zijn blikken gaan over den bijna loodrechten rotswand, die boven hem oprees, en waarlangs hij en zijne metgezellen zooeven waren afgedaald.

Die rotsmuur was nergens minder dan achttien à twintig meter hoog en op sommige plekken zelfs wel dertig. Hij scheen op het eerste gezicht een volmaakt gesloten oppervlakte te bezitten. En toch was Raffles vast overtuigd, dat zich hier ergens een ingang moest bevinden, hoe klein dan ook.

En het duurde dan ook niet lang of hij had hem gevonden!

Aan den voet van den rotsmuur groeiden hier en daar wat schrale struiken, die zich blijkbaar niet bekommerden om het zoutgehalte van het water, dat hen maar al te dikwijls besproeide, en achter die struiken bleek zich een uitstekend verborgen gleuf in de rots te bevinden.

Men moest het zich voorstellen als de opening van een brievenbus van geweldige afmeting — wel bijna zeven meter lang en op de laagste plaats meer dan een halven meter hoog.

Het moest dus voor deze opening zijn, door deze spleet in de rots, door deze „brievenbusklep” dat, bij hoog water, de zee zich met onweerstaanbare kracht een weg baande, en zich in de mijngangen stortte, om die langzamerhand te vullen.

Het was duidelijk, dat zelfs zwaar gebouwde mannen hierin kruipend konden doordringen, en dat balen en vaten er heel gemakkelijk doorheen geschoven konden worden.

De drie mannen keken een oogenblik verbaasd en vol belangstelling naar deze speling der natuur, en Raffles zeide tenslotte:

— Wie weet is dit oorspronkelijk maar een kleine opening geweest, niet grooter dan een paar decimeters, maar in den loop van de eeuwen hebben de golven die opening steeds wijder gemaakt, steeds verder uitgeschuurd, en tenslotte ontstond deze eigenaardige spleet, die zoo goed is verborgen achter een rand van rotsen en struikgewas. Men zou er bepaald naar moeten zoeken, zooals wij doen, om die opening te vinden! Komaan vrienden — wij zullen er eens binnen gaan, en een praatje gaan aanknoopen met onzen vriend Barrell, tenminste wanneer wij hem er reeds vinden. Het liefst zou ik de zaak natuurlijk alleen met hem bedisselen. Die dranksmokkelaars boezemen mij eigenlijk weinig belang in.

Raffles zelf gaf het voorbeeld, kroop eerst achter wat een soort van borstwering van klippen was, boog toen de struiken terug, en verdween in de gleuf. Het was daarbinnen stikdonker, zoodra men een paar meters van de opening verwijderd was en toch durfde Raffles niet aanstonds licht maken uit vrees dat Barrell in de buurt mocht zijn, en hem, zonder zich een oogenblik te bedenken zou neerschieten.

Hij wachtte dus eerst, tot de beide anderen zich bij hem hadden gevoegd, hetgeen in het geval van Henderson niet eens zoo gemakkelijk was, want de reus moest eerst een van de hoogste plekjes uitzoeken, alvorens hij erin slaagde, zijn geweldig lichaam naar binnen te persen.

De gleuf werd bijna aanstonds aanzienlijk veel smaller, maar tegelijkertijd hooger, na een

soort van heel lage, maar diepe vestibule te hebben gevormd. De drie mannen gingen zoover mogelijk van elkander staan, bukten neer, luisterden eenige oogenblikken, en toen pas gaf Raffles het teeken, de krachtige zaklampen te ontsteken.

Het licht drong tot ver in de mijngang door. Maar niets liet zich zien.

Het was ook nog niet eens donker, en Barrell zou dus nog wel niet komen opdagen. Het zou nog twee uren duren, alvorens het tij keerde.

Het licht der lampen bestraalde de natte wanden. Het was duidelijk dat telkens bij hoog water de zee tot hier doordrong, ook bij gewonen vloed. Maar de gang steeg een weinig, en werd nu tamelijk gemakkelijk begaanbaar.

En nu waren zij bij de plek, waar zich in vroeger eeuwen waarschijnlijk een natuurlijke hinderpaal had bevonden op den weg van de golven, die echter, aangevreten door het zee-water, geleidelijk dunner was geworden, totdat eindelijk, op een dag van springvloed, die steenen barrière bezweken was voor de kracht van het aanstormende water.

Zelfs nu nog waren duidelijk de brokkelige kanten te zien, waar eertijds zich het steenen schot had bevonden, dat niet langer weerstand had kunnen bieden.

De mijneigenaars hadden misschien nog gepoogd, door metselwerk dien natuurlijken muur te versterken, dien zij ieder jaar wat meer voelden sidderen onder den woesten aandrang van den vloed — maar de zee had gespot met dit werk van menschenhanden, en men had dit gedeelte van de mijn moeten prijsgeven.

Maar toen was zij toch reeds bijna uitgeput, en veel ging er dus niet verloren.

De drie mannen liepen behoedzaam verder, telkens bedacht op een gevaarlijke ontmoeting, en bereid om zich tot het uiterste te verdedigen, en de gang had zich nog geen enkele maal gesplitst, tot zij uitkwamen op een der losplaatsen.

Aanvankelijk meende Raffles dat het dezelfde was, die hij reeds dien morgen had gezien, maar spoedig bemerkte hij zijn vergissing. Deze was iets kleiner, en in het geheel kwamen er maar vier gaanderijen op uit, met inbegrip van die, waar zich de drie mannen nu bevonden. Trouwens, zij waren hier in een waar magazijn terecht gekomen! Langs de wanden stonden gansche rijen vaten, afgewisseld met stapels kisten, en op het eerste gezicht was het wel te zien, dat zij alle niets anders inhielden dan alcohol. Er moest daar voor een waarde van zeker een tweeduizend pond sterling staan! En dat was nog maar een van de onderaardsche bewaarplaatsen! Geen wonder, dat mijnheer Barrell eensklaps zoo schatrijk was geworden!

Dat raadsel was nu opgehelderd. Het bleek nu dat hij zijn geld niet in de eerste plaats te danken had aan zijn katoenhandel! De drank-smokkel leverde blijkbaar heel wat meer op!

En weer gingen zij verder, telkens voorzichtiger, de ronde, witte ringen volgend, totdat Raffles eindelijk de plek herkende, waar hij dien morgen had moeten stilhouden, omdat het water hem den voortgang belette. En nu wist hij ook waarom de zee zoo gebruist en dof gerommeld had in het inwendige van de aarde. Tot tweemaal toe hadden zij op hunnen weg hierheen een soort van natuurlijke trap moeten afdalen en daarlangs dus stortte zich het water met bulderend geweld naar omlaag, perste zich door de vrije nauwe opening, en deed de wanden trillen.

De mijn vormde dus een soort van zak in den bodem, en reddeloos was iedereen verloren, die op het diepste gedeelte door het water ver-rast werd, en zich niet zeer spoedig in veiligheid wist te brengen.

Zij wilden juist weer verder gaan, toen Brand plotseling een smartelijken, verstoorden kreet liet hooren. Hij was in het onzekere licht op een plank getrapt, de plank was gekanteld en hij had zijn enkel verzwikt.

Hij hinkte nog een paar passen verder, maar zijn gezicht vertrok van pijn en het was duidelijk, dat hij zich ernstig had bezeerd.

— Kniel neer, James — Brand, ga op zijn knie zitten! beval Raffles aanstonds. Ik zal je laars losmaken.

Hij ontknoopte snel en handig de laars, trok de sok van den voet, betastte dien even, waarbij Brand een kreet van pijn slechts ternauwernood kon onderdrukken, en zei toen kortaf:

— Een ernstige verzwikking! Het gaat niet anders, Brand — je moet hier onmiddellijk weer weg! Wij zullen je dragen, want je zult onmogelijk kunnen loopen! Ik zal den schoen houden, trek alleen je sok aan. Je voet zwelt zienderoogen. Neen, geen tegenstrubbelingen, — er is geen sprake van dat je kunt loopen!

— Dat ik het weer moet zijn, die de geheele onderneming in de war stuur! klaagde Brand.

— Het heeft weinig te beduiden, mijn jongen! stelde Raffles hem gerust. Het is iets dat ik heel gemakkelijk alleen zal kunnen opknappen, zooals ik nu gemerkt heb. Barrell moet hier binnen een half uur toch stellig komen om het sein te geven dat alles veilig is, dan verloopt er op zijn minst nog een half uur, voor de booten hun lading aan wal hebben gebracht, en — lang voor dien tijd zal ik onzen vriend vriendelijk verzocht hebben, mij alles af te geven, wat hij in zijn bezit heeft! Het zal niets om het lijf hebben. Vlug nu maar, en weg hier! Het beste is, niet op onze schreden

terug te keeren, want ik zou niet weten hoe ik je naar boven op de rots moest krijgen, dus wij zullen door den schoorsteen gaan. Henderson zal je dan naar een veilig plekje dragen, waar hij je heen kan wrijven met zalf en je voet zwachtelen. Als het noodig is, kan hij zich daarna weer bij mij voegen. Maar vlug, vlug!

Het was een jammerlijke tegenslag voor Brand, maar er was niets aan te doen. De pijn was zoo hevig, dat hij zich uit alle macht moest bedwingen om niet te schreeuwen.

De beide anderen droegen hem half tot onder den schoorsteen, Henderson, die de langste beenen had en bijna twee meter was, werkte zich door den smallen koker naar boven, zooals een schoorsteenveger het vroeger deed door de rookkanalen, die hij moest reinigen, liet het ijzeren haardluik openklappen, ontrolde het zijden touwladdertje en niet zonder heel wat moeite kon Brand zich naar boven werken, waar de sterke armen van Henderson hem aanstonds grepen.

En de zachte stem van Raffles klonk van beneden.

— Doe nu wat ik je gezegd heb, Henderson, en keer dan terug. Maar wees vooral voorzichtig, want bedenk, dat wij met een gevaarlijke tegenpartij hebben te doen!

Raffles wachtte even, tot hij volstrekt niets meer hoorde, en toen pas trok hij zich weder verder terug in de gang, maar niet dan nadat hij de touwladder weder naar zich had toegehaald, en het luik gesloten had, uit vrees, dat anders wellicht Barrell of een van zijn sujetten al te vroeg het spoor van de indringers zou vinden.

Hij had opnieuw zijn zaklamp ontstoken, en bij het licht daarvan ging hij behoedzaam voort.

Een vreemde onrust had hem aangegrepen.

Hij wist dat pas over een half uur de smokkelwaar verwacht kon worden, en dat zeer waarschijnlijk Barrell niet aan de zijde van de kust de verlaten mijn zou binnengaan, waar het immers voor iemand van zijn grootte en corpulentie heel wat gemakkelijker was, met behulp van een ladder af te dalen langs de schoorsteenschacht die hijzelf zoo behendig had weten aan te brengen onder dat nieuwe gedeelte van zijn huis, dat Raffles reeds bij den eersten blik een beetje verdacht was voorgekomen.

Hij begaf zich niet verder dan tot den eersten viersprong, en daar geschiedde iets, wat wel in staat was, zijn onrust nog te vermeerderen.

Er flitste eensklaps een zeer schel licht, en als er een slag op gevolgd ware, zou men hebben kunnen denken aan een mijngasontploffing, ofschoon die volkomen onmogelijk was in een

mijn, waarin geen stukje steenkool meer ter grootte van een hazelnoot werd gevonden.

Te zelfder tijd voelde Raffles een eigenaardige, suizende windstoot vlak langs zich gaan, en bijna op hetzelfde oogenblik ging zijn lamp uit, en wel onder zeer verdachte omstandigheden, want Raffles had het voorwerp even in zijn hand voelen schokken, alsof men er een duw tegen gegeven had.

Hij dacht eerst aan een nachtuil, misschien wel een zeezwaluw, die langs hem heen gewiekt was, en met zijn vleugel de lamp zoodanig had geraakt, dat het knipje verschoven was, maar hij kwam al heel spoedig tot een andere gevolgtrekking.

Want ten eerste hielp het niets, of hij dat knipje al heen en weer schoof, en ten tweede vonden zijn vingers, bij het heen en weer glijden over de lamp, een zuiver rond gaatje, dat er heel zeker niet hoorde....

— Een kogel! flitste het Raffles door het hoofd. En dan natuurlijk afgeschoten met een windpistool, of met een van die revolvers, die voorzien zijn van hetgeen de Amerikaansche „gummen” een „silencer” noemen, of geluid-demper, en die slechts een zeer zwak klapje veroorzaken, dat op twintig meter afstand al nauwelijks meer gehoord wordt.

Hij stond in een zoo tastbare duisternis, nu de overgang van licht tot donker zoo plotse-ling was gekomen, dat hij volstrekt niets kon zien.

Hij begreep evenwel, dat hij zich misrekend moest hebben, en dat er zich in die onderaardsche gangen reeds eerder personen hadden bevonden, vijanden natuurlijk, die of hem alleen, of ook de anderen reeds gezien hadden, en hem nu vanuit hun holen, als wilde dieren beloerden.

Een paar tellen later zou hij nauwkeurig weten, waaraan hij zich te houden had.

Want juist toen hij voor alle zekerheid de hand naar zijn revolverzak bracht, flitste hetzelfde licht van zoeven weer aan, maar nu bleef het branden, het verblindde hem bijna, en op hetzelfde oogenblik werd hij besprongen door vier, vijf kerels, die als klitten aan hem bleven hangen, en waarvan er twee zich hadden meester gemaakt van zijn rechterarm, ten-einde hem te beletten, zijn wapen te trekken.

Hij trachtte zich nog te verzetten, maar daartoe bood de smalle, lage mijngang al een heel slechte gelegenheid. En hij had met krachtige, geoefende tegenstanders te doen, dat bemerkte hij spoedig genoeg. Vijf minuten hield hij het vol tegen die overmacht, en toen begreep hij dat het beter was, zich maar gewonnen te geven.

Het was duidelijk dat zijn leven niet on-

middellijk gevaar liep, want zij hadden hem gemakkelijk kunnen neerschieten.

Hij keek in een paar ruwe, grimmige gezichten, die hij nooit te voren gezien had, en hij wist aanstonds dat hij met beroepssmokke-laars te doen had. De mannen droegen water-laarzen, petten van zeildoek, blauwe truien, en hun broek was met een breede riem om het middel vastgemaakt.

De zijzakken van de jassen puilden verdacht uit, alsof daar een wapen verborgen was. Twee hunner hadden, in een lederen scheede, een breed mes aan den gordel hangen, een van die scheepsmessen, die voor alles geschikt zijn, voor het jassen van aardappelen, het door-kappen van een kabel — maar nog voor iets anders ook wel.

Zonder dat er nog een enkel woord gesproken was, voelde Raffles zich aangrijpen en wegvoeren.

Het schelle licht, blijkbaar een electrische lamp van groote lichtkracht, een zoogenaamde looplamp, werd weer gedoofd, en men ging slechts bij het licht van eenige gewone kaars-lantarens verder, die zich als dwaallichtjes voor de kronkelende gang voortbewogen.

Men had Raffles de armen op den rug samen-gebonden, en hij werd zoo stevig vastgehouden, terwijl er bovendien twee gewapende mannen achter hem liepen, dat er aan een ontsnapping niet te denken viel.

Een paar minuten later bevond hij zich op den bodem van dezelfde schacht, de tweede losplaats, die Brand en hij dienzelfden morgen reeds bezocht hadden.

Het zag er nu al heel vreemd uit, als een soort van onderaardsch kantoor, met een klein, wit-houten keukentafeltje, waarover zelfs een tafel-zeiltje was gespreid, twee matten stoelen, en zelfs een draagbare schrijfmachine, die al heel vreemd afstak tegen de omgeving.

Op een der stoelen zat een baardig man, die zijn komst, of ten minste de komst van een gevangene verwacht scheen te hebben, want hij keek volstrekt niet verbaasd, en alleen maar dreigend.

Een paar mannen waren met hunne lantarens doorgelopen, maar de man met den baard riep onmiddellijk toornig:

— Blijf daar met jullie lantarens! Ik weet niet wie hij is en hij hoeft me niet te zien!

Maar Raffles had het gelaat al herkend.

Hij kende die grijze oogjes, die soms zoo stekend konden priemen, hij kende dat bolle voorhoofd, ook al had de man zich nog zoo goed vermomd, met dien langen, dichten, brui-nen baard!

En hij riep uit:

— Daar kom je te laat mee, mijnheer....

Maar de ander had bliksemsnel een revolver getrokken, kwam een stap naderbij, en viel Raffles ruw in de rede:

— Je weet dus wie ik ben?

— Zou ik dat niet weten! Je bent....

— Noem mijn naam, en ik jaag je nu aanstonds een kogel door je kop! viel de baardige man hem nogmaals in de rede.

En Raffles zag dat hij het meende ook, en beklaagde zich zijn al te groote haast. Want al viel er nu van het gelaat van Barrell maar weinig te zien — wat hij erop las was moord en dreiging. Hij begreep nu dat die mannen die daar stonden hem nooit anders gezien hadden dan met dien baard, en ook niet wisten dat de mijngang, met den witten cirkel geteekend, uitkwam onder een zekeren schoorsteen in een zekeren aanbouw. Dat geheim wilde Barrell zeker zoolang mogelijk bewaren.

Deze was naderbij gekomen, had een der mannen zijn lantaren afgenomen, en hield die bij het gelaat van Raffles.

Hij keek hem langen tijd onderzoekend aan, en gromde toen:

— Politiespion, hè?

— Misschien wel! antwoordde Raffles bedaard.

— En je kent me?

— O ja, heel goed!

— Dat is jammer voor je — heel jammer! zeide Barrell tergend langzaam. Je weet dat zoo niet — maar ik ben niet graag bekend, zie je! — Mannen — die man heeft jullie geheim ontdekt, hij weet wat deze mijn te beduiden heeft! Ik weet dat hij er door de spleet is binnengekomen. Het is gelukkig dat we ditmaal een beetje hebben voortgemaakt. Wel, jongens — als die man weer in de buitenlucht komt, dan zullen jullie wel begrijpen wat er gebeuren zal.

Het bleef even doodstil, en toen klonk het als uit één mond:

— Hij mag niet meer weg!

— Dat meende ik ook zoo! Maar een kogel is altijd gevaarlijk! We krijgen hier een hulpmiddel, een vriend, die het gauw genoeg met hem zal opknappen, zonder dat we er ons verder mee behoeven te bemoeien! Kennen jullie dat plekje in het diepste gedeelte? Mooi zoo! Bindt hem daar vast — maar geen grapjes, niet te dicht bij de rots, zoodat hij de touwen niet kan stukschuren en dergelijke aardigheden — en dan zal de vloed binnen een half uur de rest wel gedaan hebben! Intusschen kunnen wij hier kalmpjes onze zaken regelen — want

wij zitten hier hoog en droog! Weg met hem! Aan spionnen hebben wij den dood gezworen!

Al had Raffles aan verzet gedacht, het zou hem toch onmogelijk geweest zijn, met zijn stevig geboeide armen te worstelen met vijf, zes krachtige mannen. Hij begreep dat zijn vonnis geveld was. Lieten die smokkelaars hem leven, kon hij gaan vertellen wat hij hier gezien had, dan was het met hun lucratieve smokkelpartijen gedaan, en Barrell moest wel vreezen dat die man ook het geheim van zijn schoorsteen kende. Wie hij was — wat deed het er toe? Hij kende de geheime bergplaats, en dat was voldoende om hem te veroordeelen.

Zoo werd Raffles dan weggevoerd door een gang, die hij nog niet meende te kennen, en die tamelijk sterk naar omlaag helde, en altijd duidelijker werd het geluid van de branding, die dien nacht met buitengewoon geweld de rotsen beukte, want het was springvloed, en de wind stak met de minuut heviger op.

Spoedig bereikten zij een plek, waar de mijngang het diepst was, en bij het licht van de meegenomen lampen begonnen zij hunnen gevangene vast te binden aan een sterke steunpaal, die ongeveer in het midden van de gang stond, en Raffles voelde wel dat zij het deden volgens de regelen van de kunst, dat hij zich ternauwernood kon bewegen, dat zij zelfs zijn enkels aan de paal vastmaakten, grinnikend en afschuwelijke aardigheden hem in het gelaat bulderend.

Maar Raffles vertrok geen spier — hij was er de man niet naar om zwakheid of angst voor den dood te toonen aan vijanden, die hij zich onwaardig wist.

Binnen enkele minuten was het werk gereed.

Raffles voelde den grond en de wanden sidderen onder het geweld van den steeds hooger komenden vloed.

Een van de kerels, die reeds een afschuwelijke dranklucht verspreidde, haalde een platte jeneverflesch uit zijn zijzak, nam een hartige teug, en hikte met een grijnslach:

— Op je gezondheid, jong, en doe de groeten aan de visschies! Kom mee jongens, we mogen vooral geen natte voetjes krijgen!

De drie mannen namen de lantarens op en verwijderden zich.

En Raffles zag hoe hun laatste schijnsel nog juist weerkaatste in een plas groenachtig, schuimend water, dat aan het andere einde van de gang naderbij kroop als een slang, met een martelende traagheid.

HOOFDSTUK VI.

DE GODIN DER WRAKE.

Twintig minuten later.

De slang was naderbij gekropen, steeds verder, meedoogenloos, nu eens heel even terugwijkend naar het scheen, om dan weer wat verder te schuifelen — over zijn laarzen, tegen zijn schenen, om dan zijn knieën, zijn dijen te omstrengelen — en nu stond het vloedwater reeds tot over zijn middel, en kroop op langs zijn borst.

Een paar malen had hij zich tot het uiterste ingespannen, om de duimdikke touwen te doen breken, maar zelfs een man als Henderson zou nog eerder de zware steunpaal van zijn plaats hebben kunnen rukken, dan die taaie, kunstig geknoopte touwen te verbreken.

En nu wachtte hij slechts. Hij wachtte rustig op het einde, zooals hij het al meermalen gedaan had, onbevreesd, met hoog opgericht hoofd, als een man, die ernstig overtuigd is, dat hij zijn heele leven handelde zooals hij had moeten doen, die zich geen enkele eerlooze daad te verwijten heeft, aan wien tienduizenden een traan, en woorden van liefde zouden wijden, als wij wisten dat hij er niet meer was. Hij dacht aan Brand, aan zijn trouwen makker, aan den goeden Henderson, die zeker gaarne zijn leven had willen geven om hem te redden — hij dacht aan zijn verleden, aan de vrouw die hij innig had liefgehad en die hem verried, aan de vele anderen, die hem daarna hadden bemind — en hij wachtte.

Die Barrell — ja, dat bleek een zeer groote schurk te zijn, en het was bijna onbegrijpelijk, dat het dezelfde man was, die met een vetten glimlach om de dikke lippen vol trots aan zijn gasten het prachtige kasteel toonde — dat hij van smokkelgeld had gekocht, zooals nu bleek! Dat deze kerel, die lafhartige moordenaar, de vader kon zijn van zulk een lief, goedhartig meisje!

En nu vond Raffles het toch maar goed, dat hij niet den naam van den schurk had genoemd aan de kerels, die hem hier hadden vastgebonden! Voor het arme kind zou het vreeselijk zijn geweest als het bekend werd, wie en wat haar vader eigenlijk was — misschien zelfs zou er van dat huwelijk, dat door die twee jongelui zoo vurig gewenscht werd, niets kunnen komen.

En ook begon Raffles nu een wat beter inzicht te krijgen in het karakter van dat stille

zwijgzame, altijd in een hoekje zittende vrouwtje! Wie weet wat zij wist, of althans vermoedde!

Het water bleef stijgen....

En Raffles begreep, dat de vloed dien nacht zeer krachtig moest zijn, hooger dan ooit, want nu reeds vulde het water bijna deze gang, hetgeen toch pas over eenige uren het geval had mogen zijn. Daar buiten loeide zeker een storm, die het zeewater tot diep in de mijn voerde.

Het geloei in zijn ooren werd oorverdoovend, en nu en dan vlokte het schuim reeds in zijn gelaat. Het prikkelde hem in de oogen. Het afschuwelijke was, dat hij volstrekt niets zien kon, want zelfs een kat zou niets hebben kunnen onderscheiden in deze verschrikkelijke duisternis die met niets te vergelijken is.

Het zilte zeewater spoelde, al spelend, wat water in zijn mond, hij proefde den walgelijken smaak en wierp het hoofd achterover.

En hij maakte zich gereed om te sterven....

Henderson had het lichaam van Brand zeer voorzichtig buiten den aanbouw gedragen, en moest zich daar aanstonds schrapzetten tegen den hevigen storm, die hem dreigde om te werpen met zijn last.

Zoodra hij echter tusschen de dennen was, ging het beter.

Brand kreunde heel zachtjes, want hij leed zware pijn, en hij vervloekte zijn noodlot, dat hem dit koopje had geleverd, en dat terwijl Raffles juist zooveel behoefte had aan zijn hulp! Maar hij was in dien toestand toch van geen nut, dat begreep hij heel wel. De reus droeg hem wel een halven kilometer ver, tot in het tuinhuis, dat dicht bij den parkmuur stond, stootte daar met zijn voet de deur open die nooit op slot was, legde Brand op de rieten ligstoel neer, liet behoedzaam den gekwetsten voet op een zijden hoofdkussen rusten en dekte Brand toe met de berenhuid die hij op den grond vond liggen.

— Nu wat geduld, mijnheer Brand, tracht desnoods wat te slapen en wij komen zoo gauw mogelijk bij u, mylord en ik!

— Ga zoo spoedig je kunt terug, James, kreunde Brand, bekommer je niet om mij — ik weet niet wat het is dat mij waarschuwt voor een vreeselijk gevaar, dat mylord daar in die ellendige mijn bedreigt! Haast je!

Henderson knikte hem toe, deed behoedzaam de deur dicht, en ging zoo snel de toenemende duisternis het veroorloofde, door het dennenbosch weer terug naar den aanbouw.

Hij had de deur op een kier laten staan, al was dit vrij gevaarlijk, en behoefde haar dus maar open te duwen, en achter zich weer te grendelen.

Hij bleef een oogenblik staan luisteren, maar niets hoorde hij dan het bulderen van den storm en het doffe gedonder van de branding op de klippen.

Hij lichtte vlug de ijzeren klep in den haard weer op, en werkte zich op dezelfde wijze als hij gekomen was, weer naar beneden door den nauwen koker, die hem naar het begin van de hoofdgang voerde.

Hij ontstak zijn zaklantaren, en liep eenigen tijd voorzichtig voort, nu en dan heel zachtjes den naam van mylord roepend.

Het verwonderde hem wel wat, dat hij Raffles niet dichterbij den uitgang vond, maar de afspraak was, dat hij niet zou afwijken van de hoofdgang, die was aangegeven door de geschilderde cirkels.

Het kwam hem dus voor dat hij Raffles onmogelijk zou kunnen misloopen.

Misschien waren de smokkelaars reeds binnen in de mijn, en hield Raffles hen in het oog.

Maar plotseling doofde hij zijn lantaren, toen hij reeds voorbij de eerste splitsing was.

Want het kwam hem voor, dat hij, voor zich uit, een ongewoon, rossig schijnsel zag, en ruwe, lallende stemmen hoorde, die een oud zeemansliedje met dronkemansuithalen zongen.

Toen stond zijn hart een oogenblik van schrik stil.

Het was bijna onmogelijk, dat Raffles zich in het stuk gang kon bevinden, hetwelk gelegen was tusschen Henderson en dien troep schreeuw-ers. Maar waar was hij dan? Was hij misschien opgemerkt — zou hij misschien reeds...

De reus moest zich de nagels in de handpalmen drukken om niet luid te brullen van smart en woede bij de gedachte, dat men zijn meester had kunnen vermoorden, en toen sloop hij vastberaden voort, besloten om den heelen troep uit te roeien, als het waarlijk noodig zou zijn om de daad van Raffles te wreken.

En spoedig was hij zoo dichtbij, zonder dat de kerels hem opmerkten, dat hij een blik kon slaan in de losplaats, en het aantal der smokkelaars vaststellen.

Er waren er acht, behalve nog een kerel met een langen, bruinen baard, die ook al een stuk in zijn kraag scheen te hebben, ofschoon hij zeker de aanvoerder was.

In het rond stonden een massa balen en

vaatjes, die hij er eerst niet gezien had en die zeker zooeven waren aangevoerd.

De kerels waren zeker zooeven uitbetaald, en dronken nu op hun succes.

En zij moesten wel zeer beschonken zijn — want Henderson wist dat het reeds nu volstrekt onmogelijk was, om door de rotsspleet de kust weer te bereiken. Al die mannen zouden dus verplicht zijn, door den schoorsteenkoker omhoog te klauteren — tenzij er nog een andere uitgang van de mijn was, dien mylord nog niet had ontdekt.

Dat was volstrekt niet onmogelijk, zoo overwoog hij, maar ook dan nog zouden zij zich moeten haasten, want als het zoo doorging, zou de heele mijn binnen een half uur, misschien nog wel vroeger, tot het laatste gaatje zijn volgelopen!

Reeds nu scheen de heele bodem te trillen onder den onweerstaanbaren aandrang van den vloed, die met bulderend geloei naar binnen drong.

En plotseling hoorde hij iets, dat het bloed in zijn aderen deed verstijven, en het had weinig gescheeld of hij had zijn aanwezigheid verraden door een luide schreeuw van ontzetting.

Een van de kerels, een roodharige schelm, had zijn tinnen beker opgeheven, en schreeuwde, zwaaiend op zijn beenen:

— En nu nog een slokkie op de goede ontvangst van onzen man daar beneden op den drempel van satans verblijf! Hij zal het nu wel erg koud hebben in het water — vastgebonden aan zijn paaltje, maar over eenige minuutjes krijgt hij het lekker warm — warmer dan waarop hij had gerekend, hè hè!

De man plofte neer op een van de rieten stoelen, en de helft van de jenever ging verloren, toen hij met een onzekere hand den beker aan zijn lippen bracht.

Henderson tastte naar zijn zak.

Daar zat zijn revolver, alle kamers geladen.

Hij zou, als zijn hand van opwindning niet beefde, als het lot hem gunstig was, misschien zes van die negen kerels kunnen neerleggen, maar hij zou zeker niet tot het zesde schot toekomen.

En al was het wel zoo, dan nog zou hij daardoor de plaats niet te weten komen, waar mylord zich nu bevond, wie weet in welk een toestand!

Toen herinnerde hij zich plotseling wat Raffles gezegd had van het diepste deel van de mijn, en welke steengang daarheen voerde.

Hij zou die gang ingaan — en als de anderen hem ontdekten, dan zou hij ze neerleggen als honden!

En zonder zich een seconde te bedenken,

na zijn revolver schietvaardig te hebben gemaakt, wierp Henderson zich op zijn knieën en kroop zoo dwars over de losplaats heen naar de gang, die hij wist te moeten volgen.

Er brandden drie lantarens, en als de smokkelaars nuchter waren geweest, wantrouwend en oplettend, dan hadden zij hem zeker moeten zien, of zijn reusachtige schaduw op den zwarten wand, als een grillig monster zich voortbewegen.

Nu kon hij onopgemerkt de gang bereiken, en onmiddellijk begon hij harder voort te gaan, totdat hij zich kon oprichten en zoo ging hij voort, met zijn handen tegen de beide muren tastend, wel vijftig, honderd meter ver, totdat eensklaps het verdergaan hem belet werd.

Hij wist dat hier een splitsing was, en dat hij nu de eerste gang rechts moest volgen, die naar omlaag voerde, naar dat verschrikkelijke, kuilvormige, diepste gedeelte.

Maar hij kon niet — de weg was versperd!

Hij zag niets, maar hij hoorde met donderend geweld het zeewater voorbij stroomen, en zich van een soort van natuurlijke trap omlaag stortend, door een opening van omtrent een meter hoog, en tachtig centimeter breed.

Hij voelde het water zijn eigen enkels bespoelen.

Toen haalde hij zijn zaklamp te voorschijn en maakte licht.

En dat licht deed hem een kokenden, schuimenden waterstroom zien die zich met geweld in die nauwe opening stortte en verder omlaag — tot hij de plek zou bereiken, waar Raffles zich bevond.

Was het misschien al niet te laat? En wat kon hij doen?

Hij keek met wanhopigen blik om zich heen, als een krankzinnige de vuisten schuddend tegen een onzichtbare macht.

Toen bedacht hij dat hij tot iederen prijs moest pogen dien stroom af te leiden.

Want die was zoo krachtig, dat hij niet eens behoefde te probeeren tegelijk met het water door de smalle opening zich te wringen — hij zou eenvoudig verpletterd worden tegen de wanden.

Hij keek als verdwaasd rond, totdat zijn blik plotseling viel op een gedeelte van den steenachtigen wand.

Op die plek was die wand opgebouwd uit zeer groote rotsblokken, of liever gezegd monsterachtig groote keien, waar tusschen zich in oeroude tijden de steenkoollaag had bevonden, en die vroeger door de mijnwerkers met behulp van mijnstutten op hun plaats en in bedwang werden gehouden, maar die, nadat het mijnhout verrot was en zich begeven had, schots en scheef omlaag waren gestort, en hier en daar de gang hadden versperd.

En Henderson zag dat hier de redding lag.

Met inspanning van zijn uiterste krachten begon hij een van die grootste blokken, die zeker wel een vierhonderd en misschien meer kilo's woog, van zijn plaats te rukken, en om te wentelen, telkens een beetje meer, telkens wat verder — totdat de kracht van den waterval zelf hem hielp, en het blok met een geweldige schok als het water tegen de opening drukte, die aan zijn voeten gaapte. Een oogenblik vreesde Henderson, dat het blok te klein mocht zijn en dat het dus door het gat zou worden geperst, maar gelukkig bleek die angst ongegrond. Hij was integendeel genoodzaakt, nog wat kleinere blokken aan te sleepen, om de andere gaten te dichten — en toen zag hij tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat de stroom nog slechts door onbeduidende gaatjes heensieperde — en zich toen met onweerstaanbaar geweld een anderen weg koos.

Een oogenblik geloofde Henderson dat het water zich zou storten in dezelfde gang, waarin hij zich bevond, en daarin rees het dan ook tot bijna een voet, maar de groote massa wierp zich toch in de tweede gang, die bijna op hetzelfde niveau lag als die, welke naar beneden voerde en stortte zich daar kokend en kolkend in.

Henderson versterkte nog spoedig den dam, dien hij tegen het aanstormende water had opgeworpen, en aanvaardde toen den terugweg.

Hij hield zijn revolver voor zich uit, maar dat bleek niet noodig te zijn.

De losplaats was verlaten!

Hij meende alleen maar den man met den langen baard te zien, die niet heel erg vast op zijn beenen stond en in een der gangen verdween.

Een oogenblik dacht hij er aan, den kerel vast te grijpen, maar dat zou maar tijdverlies zijn!

Hij moest nu eerst tot iederen prijs mylord redden.

In de verte hoorde hij het dronkemansgeschreeuw van de smokkelaars, die zich daar waarschijnlijk weer naar hun schip gingen begeven, na betaald te zijn, en dan natuurlijk langs een weg, dien Henderson nog niet kende.

Een oogenblik stond hij trillend van opwinden stil, tot hij niets meer hoorde dan het geraas van den stroom, daar onder in de aarde, toen ging hij een tweeden tunnel binnen, zich bukkend om zijn hoofd niet te stooten, hetgeen toch een paar malen gebeurde, en steeds verder doordringend, steeds lager, bij het licht van zijn lamp, tot dit weerkaatste in stilstaand zeewater, dat maar heel even rimpelde.

En Henderson wist dat hij de dwarsgang bereikt had, die aan den anderen kant afdaalde naar de dieper gelegen plek.

Hij bracht zijn handen terzijde van zijn mond en liet een langgerekten waarschuwingskreet hooren.

Was het de echo van zijn eigen stem — was het die van mylord, die hem antwoordde?

Hij aarzelde niet, doofde zijn lamp, stak ze in het daarvoor bestemde, waterdichte foudraal, deed dit in zijn binnenzak, schopte zijn zware laarzen uit, en liep regelrecht de zijgang in, telkens roepend, totdat hij grond verloor, en moest zwemmen en hij kon zijn handen niet eens boven zijn hoofd oplichten, want er was geen tien centimeters meer vrij. Ware de tunnel een weinig langer, zou de helling wat sterker zijn geweest — Henderson zou onherroepelijk verdronken zijn.

Telkens nog bonsde hij met het hoofd tegen den bovenmuur maar hij kon gelukkig toch juist zijn mond boven water houden, hij schreeuwde nog een paar malen, en toen hoorde hij tot zijn onuitsprekelijke vreugde de hem zoo dierbare stem, die riep:

— Hierheen, James! Houdt je rustig — ik ben niet gewond! Het water stijgt ook niet meer — hierheen!

En in de dikste duisternis zwom Henderson steeds verder. En toen stuitte een van zijn handen tegen het hout van de paal, gleed af — en voelde het natte haar van den vastgebonden man. Hij begon met koortsachtige haast onder water de touwen door te snijden, eerst van de armen, vervolgens, na diep te hebben ademgehaald en te hebben gedoken, die om de enkels — Raffles was vrij!

Maar Henderson moest hem helpen, zoozeer hadden de touwen hem in zijn vleesch gesneden en zijn spieren verlamd.

Maar tenslotte kon Raffles de voeten toch weer op den bodem zetten, en zoo verder naar boven waden, totdat hij, hijgend en uitgeput, op het droge neerviel, en in de duisternis de trillende, groote hand greep, die hem gered en gesteund had, en die drukte met een kracht, die den reus tranen in de oogen bracht.

Langs een omweg — en op het alleruiterste oogenblik bereikten Henderson en de uitgeputte Raffles den koker onder den schoorsteen.

Want het was zulk een hooge vloed dien nacht, dat het water tot zelfs in dien koker doordrong, ja, den vloer overstroomde van den uitbouw!

Dien nacht, na Brand uit het paviljoen te hebben afgehaald, brachten zij door in een kleine herberg van Crail.

En den volgenden morgen was heel Kingsbarns Hall in rep en roer.

Mijnheer Barrell was dien nacht niet thuis

geweest — en nergens te vinden.

Men zocht den omtrek naar hem af, vreezend voor een ongeluk — hij werd niet gevonden.

En ook den daarop volgenden dag niet — en ook niet in de week, die daarna kwam.

Maar op een guren, stormachtigen Octobermorgen spoelde een misvormd, vreeselijk gewond lijk aan van een zwaarlijvigen man op de kust van Schotland, omstreeks tien uren gaans ten noorden van Kingsbarns.

Men vond een zeer zonderling voorwerp scheef om zijn gelaat hangen, dat wel een weinig geleek op een valschen, bruinen baard....

Het gelaat was opgezet en gezwollen, maar toch herkende men Barrell, den eigenaar van Kingsbarns Hall.

Niemand begreep hoe het mogelijk was dat hij, in zijn smoking gekleed, daar was aangespoeld, niemand — behalve Raffles en zijn vrienden, en wie weet ook nog wel een klein, oud, stil vrouwtje....

Het bleek, dat de drenkeling vier gebroken ribben had, dat hier en daar het vleesch van het lichaam als met onweerstaanbaar geweld was weggerukt.

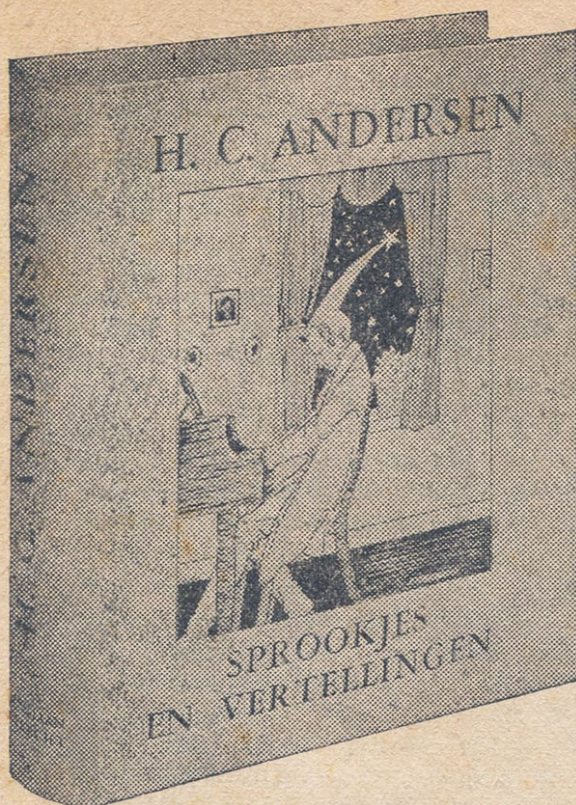
En Raffles begreep aanstonds wat er geschied moest zijn, toen Henderson hem met zachte stem mededeelde, dat hij Barrell half beschonken had zien wegwankelen.

De vloed had hem zeker verrast, toen hij in een zijgang was, met onweerstaanbaar geweld was hij opgenomen en als het ware platgedrukt tegen de tunnelzoldering.

Maar met evenveel kracht was het water later weer naar omlaag gevloeid, en had het lijk van den ouden deugniet meegevoerd, door de gleuf geperst — misschien had hij een dag, twee dagen of nog langer onopgemerkt daar aan den voet van de rotsen gelegen, totdat opnieuw het hooge vloedwater hem daar greep, meevoerde naar zee, en hem tien uren verder aan land deed spoelen.

En zoo gaf de dood, zooals menigmaal voorkomt, nog de beste oplossing van een ernstige moeilijkheid, die anders misschien steeds een hinderpaal zou zijn geweest op den levensweg van twee jonge mensen, die elkander lief hadden, en die niets wisten van zucht naar geld, van smokkelwaar en van geheimzinnige mijnen.

Maar een oud, gebogen vrouwtje, gaat nog wel eens, heel alleen in het zwart gekleed, naar een dennenboom in een stil park — een dennenboom met een ring van witte verf en zinkt daar op de knieën neer, zachtjes weeklagend, en de smalle, beenige handen wringend....

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

